

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

www.zu.edu.ua

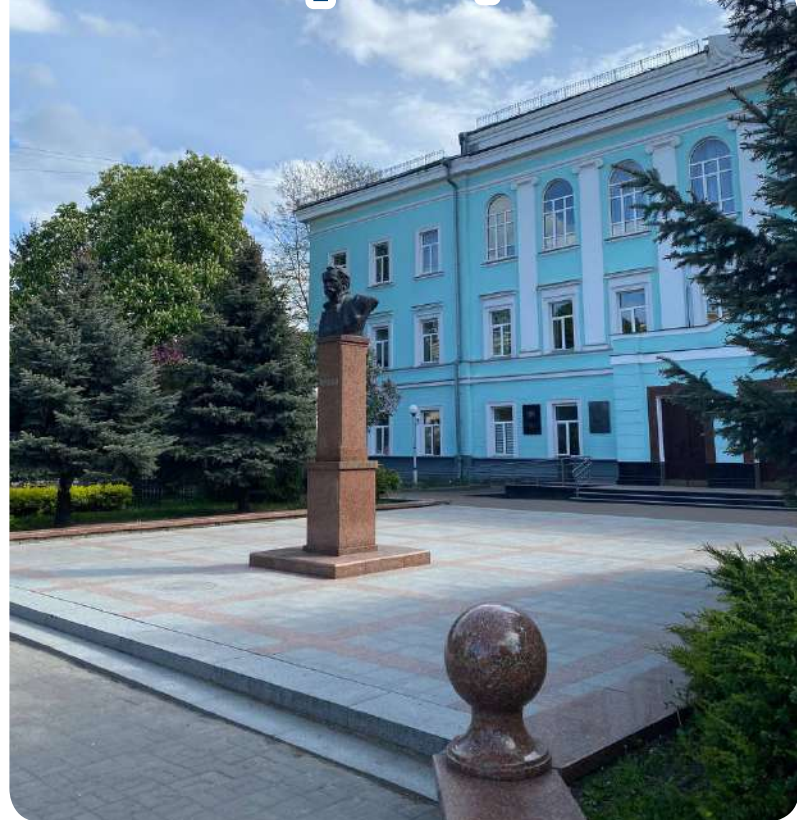
facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

№ 5 (204) травень 2025 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

Розповсюдження безкоштовне

ЖДУ імені Івана Франка – твоє краще майбутнє

понад 50 спеціальностей. Тому кожен зможе знайти спеціальність до вподоби та з чим захочеться пов'язати своє життя та розвиватися в подальшому.

Також Житомирський державний університет ім. Івана Франка звертає багато уваги на міжнародні програми. Активно співпрацює із зарубіжними університетами, громадськими організаціями, фондами та бере участь у міжнародних освітніх програмах зі стажування студентів та аспірантів. Наразі університет співпрацює з понад 50-ма закладами вищої освіти в Грузії, Бразилії, Індії, Італії, Канаді, Киргизстану, Латвії, Нідерландів, Німеччині, Польщі, Словаччині, США, Туреччині та Угорщині, що дає змогу нашим студентам набиратися досвіду за кордоном.

Активне студентське життя – це про ЖДУ. Тут ви зможете творчо розвиватися і університет в цьому допоможе та підтримає. Для наших творчих студентів організовуються концерти. В цьому допомагають всі: викладачі, студентське братство, керівництво університету. Часто проходять заходи, де кожен зможе себе знайти та проявити в спорті, науці чи творчості, будь-які починання підтримуються.

Житомирський державний університет імені Івана Франка – це не просто виш, це місце, де хочеться жити, розвиватися та навчатися новому. Обравши нас, ти не пожалкуєш та проведеш чотири роки навчання в класному дружньому товаристві.

Влада Осипчук,
студентка 3 курсу ННІ філології та журналістики

Кожен абітурієнт зараз ставить собі питання: «До якого вишу вступати? В якому краща навчальна база?». Тому як студентка університету вирішила розповісти вам чому саме Житомирський державний університет імені Івана Франка є найкращим варіантом для вступу цього року.

Наш університет є найстарішим на Житомирщині, цього року йому виповнилося 105 років. ЖДУ імені Івана Франка входить до рейтингу найкращих класичних університетів України, його диплом визнається за

кордоном. Навчальний процес проводять висококваліфіковані викладачі, доктори та кандидати наук, також багато хто з викладацького складу університету пише підручники та бере участь в міжнародних проєктах для вдосконалення методики викладання.

Навіть якщо ти не знаєш, яку саме ти хочеш обрати спеціальність, ми тобі допоможемо. В стінах нашого університету зібрано три навчально-наукові інститути, п'ять факультетів. В цілому в університеті нараховується

Відзнаки та нагороди колег

На лютому засіданні Вченої ради було розглянуто важливі питання освітнього процесу, наукової діяльності та кадрового розвитку. Особливу увагу приділено вшануванню ювілярів місяця та вручення атестатів професора і доцента викладачам університету.

Продовження на стор. 2

ЖДУ у світових рейтингах

Оприлюднений World Best Value University Rankings 2025 for International Students (рейтинг університетів світу за співвідношенням ціни та якості для іноземних студентів 2025 року). Загалом до рейтингу увійшли 8534 університети з різних країн світу. В процесі оцінювання враховувалися академічна репутація закладів вищої освіти та умови для навчання іноземних студентів.

Дякуємо колективу Житомирського державного університету імені Івана Франка за ЛІДЕРСЬКУ позицію в регіоні!!!

Разом розвиваємо якісну освіту!!!

Ранг	Університет	Відсотковий рейтинг (світ)	Країна	Тип
1	Гарвардський університет	1 %	США	Приватний
2	Массачусетський технологічний інститут	1 %	США	Приватний
3	Стенфордський університет	1 %	США	Приватний
1151	Київський національний університет імені Тараса Шевченка	14 %	Україна	Державний
1206	Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна	15 %	Україна	Державний
4981	Житомирський державний університет імені Івана Франка	59 %	Україна	Державний
5563	Житомирський державний технологічний університет	66 %	Україна	Державний
5833	Поліський національний університет	69 %	Україна	Державний

Детальніше – за посиланням: <https://studyabroadaide.com/.../best-value.../>

Професор ЖДУ – консультант 1+1

Нещодавно на телеканалі «1+1 Україна» відбулася прем'єра документального фільму «Жертви: війна після війни». У фільмі розповідається про жорстокі злочини нацистської Німеччини в роки Другої світової війни: про викрадення й германізацію дітей та про залучення робітників з окупованих територій на примусові роботи до Третього Райху.

У центрі сюжету – дві драматичні історії: польки Барбари, яку в 4-річному віці було викрадено і піддано германізації, та українки Ганни, вивезеної у 17 років на примусові роботи до Третього Райху.

У ролі історика-консультанта до створення фільму був запрошений

професор кафедри історії України Сергій Стельникович. Його експертна участь сприяла науковій достовірності та глибині подачі історичного матеріалу.

У заключних титрах автори фільму висловили подяку Сергію Стельниковичу та Житомирському державному університету імені Івана Франка за професійну підтримку та вагомий внесок у створення стрічки.

Горді, що наші науковці долучаються до популяризації історичної правди на національному рівні.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1263261492473166&set=p.cb.1263262525806396>

Житомирський державний університет імені Івана Франка та Літній центр дозвілля та розвитку дітей оголошують набір для дітей 6-11 років до літнього табору «ВЕСЕЛКОВА КРАЇНА».

Табір працюватиме з 2 по 20 червня. Час роботи табору: 08:30-13:00. Вартість перебування дитини: 1200 грн. У програмі:

- веселі ранкові руханки;
- екскурсії;
- цікаві ігри;
- творчі завдання для допитливих;
- інтерактивний театр;
- конкурси талантів;
- спортивні змагання;
- «Learning something new» (англійська мова);
- захоплююча гурткова робота;
- командні змагання та квести;
- незвичайні ігри зі звичайними матеріалами і багато інших активностей.

Реєстрація за посиланням - <https://etraining.zu.edu.ua/new-person-with-children/>. Телефон: (093) 125 78 93

8 травня ми відзначаємо День пам'яті та примирення. День Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні! Ця перемога досталося невчужою дорогою ціною – ціною мільйонів життів наших співвітчизників. Цього дня вшановуємо українських воїнів – визволителів, які разом із солдатами англійської армії врятували від фашистського рабства країну, провозвівши Європу. Ми з вдячністю згадуємо тих, хто віддав власне життя за щасливе майбутнє своїх нащадків. На жаль, так склалося, що цю знаменну дату ми зустрінемо зі зброєю в руках. Подвиг ветеранів додає нам сил та наповнює унітій боротьбі за свободу, незалежність та суверенітет України. Нинішні захисники України стали гідними спадкоємцями слави воїнів-визволителів. Для них найвищим законом буття є і залишатиметься захист рідної землі, свободи і незалежності країни. Ми пам'ятаємо, якою страшною трагедією для українців була Друга світова війна. Ця пам'ять робить нас самішми і додає сил у навішній боротьбі з російським нацизмом 21 століття.

Слава Україні Героям Слава!
Ректор ЖДУ імені Івана Франка – Галина КИРИЧУК

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ТА ПРИМИРЕННЯ,
ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ НАД НАЦИЗМОМ У
ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ!

8 травня

Відзнаки та нагороди колег

Початок на 1 стор.

Відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від 24.04.2025 №621 нашим науково-педагогічним працівникам **присуджено високі звання та наукові ступені:**

Наталії Мирончук — вчене звання професора кафедри професійно-педагогічної спеціальної освіти, андрагогіки та управління.

Ярославі Сікорі — науковий ступінь доктора педагогічних наук зі спеціальності 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти».

педагогічних наук, професор кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Петро Саух — доктор філософських наук, професор кафедри філософії та політології.

Почесними грамотами університету було нагороджено:

Рустама Ахметова — доктора наук з фізичного виховання і спорту, професора, завідувача кафедри теоретико-методичних основ фізичного виховання та спорту;

Аліні Великій — науковий ступінь кандидата педагогічних наук зі спеціальності 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти».

Щиро вітаємо колег із вагомими досягненнями!

Бажаємо міцного здоров'я, нових наукових звершень, наснаги у професійному зростанні та невичерпної енергії для втілення всіх задумів!

Ваша плідна праця — гордість нашого університету та запорака його успіху!

16 травня 2025 року в рамках святкування Днів науки Міністерства освіти і науки України відзначило науковців та освітян Житомирського державного університету імені Івана Франка за вагомий внесок у розвиток вітчизняної науки, освіти і гуманітарної думки.

Ці почесні нагороди стали свідченням державного визнання щоденної кропіткої праці, інтелектуального лідерства та високого професіоналізму франківської наукової спільноти.

Нагрудний знак МОН України «За наукові та освітні досягнення»

Олена Березюк — кандидат педагогічних наук, професор кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління.

Нагрудний знак МОН України «Відмінник освіти»

Галина Гримашевич — кандидат філологічних наук, доцент, завідувач

кафедри української мови та методики її навчання.

Вікторія Жуковська — доктор філологічних наук, професор, проректор з міжнародної та наукової роботи.

Олена Юрчук — доктор філологічних наук, доцент, завідувач кафедри української та зарубіжної літератур і методик їх навчання.

Почесна грамота МОН України Олексій Башманівський — кандидат педагогічних наук, доцент, директор ННІ філології та журналістики.

Марина Полховська — кандидат філологічних наук, доцент, директор ННІ іноземної філології.

Грамота МОН України

Ольга Василенко — кандидат біологічних наук, доцент кафедри екології та географії.

Ольга Кичкирук — кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії.

Іван Коновальчук — доктор педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти.

Юлія Лисецька — старший викладач кафедри англійської філології та перекладу.

Світлана Постова — кандидат педагогічних наук, доцент, декан фізико-математичного факультету.

Микола Чайка — кандидат хімічних наук, доцент кафедри хімії.

Оксана Чаплінська — кандидат філософських наук, доцент кафедри української та зарубіжної літератур і

методик їх навчання.

Подяка МОН України Лариса Бутузова — кандидат психологічних наук, доцент кафедри психології, логопедії та інклюзивної освіти.

Діана Коваль — викладач кафедри іноземних мов і новітніх технологій навчання.

Оксана Кодубовська — кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської мови та прикладної лінгвістики.

Олександра Марущак — кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри початкової освіти та культури фахової мови.

Олександр Мосіюк — кандидат педагогічних наук, доцент кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій.

Ольга Савиченко — кандидат психологічних наук, доцент кафедри соціальної та практичної психології.

Євген Стецюк — викладач кафедри мистецької освіти.

Марина Хададова — старший викладач кафедри всесвітньої історії.

Анна Чернишова — кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри мистецької освіти.

Людмила Чумак — кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської мови та прикладної лінгвістики.

Вітаємо усіх нагороджених! Ваші здобутки — це не лише особистий успіх, а й джерело натхнення

для всієї академічної спільноти.

Разом формуємо інтелектуальне майбутнє країни!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1266027102196605&set=pcb.1266028268863155>

30 травня 2025 року у Житомирському державному університеті імені Івана Франка відбулося засідання Вченої ради, на якому вручили почесні відзнаки науковцям та співробітникам університету за вагомі досягнення у науково-педагогічній діяльності та багаторічну сумлінну працю.

Атестат професора отримала **Наталія Мирончук** — доктор педагогічних наук, професор кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Диплом доктора наук за спеціальністю «Теорія і методика професійної освіти» вручено **Ярославі Сікорі** — доктору педагогічних наук, доценту кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій;

Диплом кандидата наук за спеціальністю «Теорія і методика професійної освіти» отримала **Аліна Велика** — кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри слов'янської і германської філології та перекладу.

Особливі відзнаки — нагрудний знак «Заслужений професор ЖДУ» — отримали видатні ювіляри:

Олександра Дубасенюк — доктор

Мілу Томашевську — комендант гуртожитку №1;

Лідію Бондар — сторожа гуртожитку №4;

Людмилу Фальківську — старшого лаборанта кафедри української мови та методики її навчання;

Аллу Якубовську — старшого інспектора з кадрів;

Ірину Тичину — кандидата психологічних наук, доцента, декана соціально-психологічного факультету;

Наталію Колесник — кандидата педагогічних наук, доцента кафедри образотворчого мистецтва та дизайну;

Тетяну Кулик — завідувача загального відділу;

Ольгу Савиченко — кандидата психологічних наук, доцента кафедри соціальної та практичної психології;

Ірину Славич — економіста 1 категорії планового відділу;

Інну Левик — асистента кафедри теорії та методик дошкільної й інклюзивної освіти.

Щиро вітаємо усіх нагороджених! Дякуємо за вагомий внесок у розвиток університету, науки та освіти. Бажаємо подальших професійних успіхів, натхнення та нових звершень!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1277620407703941&set=pcb.1277621844370464>

<https://www.facebook.com/reel/2731188100604489>

Пишаємося нашими ліцеїстами!!!

Результати III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН України — це чергове підтвердження: Науковий ліцей Житомирського державного університету імені Івана Франка виховує справжніх лідерів української науки!

Серед найкращих юних дослідників з усієї України наші учні вибороли блискучі перемоги:

Диплом I ступеня — Миколаєнко Валерія, секція «Французька мова і франкомовна література». **Науковий керівник — Лісова Юлія**, вчитель французької мови, спеціаліст вищої категорії, кандидат філологічних наук, доцент кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти.

Диплом II ступеня — Романюк Євген, секція «Менеджмент та маркетинг». **Науковий керівник — Овдіюк Олена**, кандидат економічних наук, доцент кафедри екології та географії.

Диплом III ступеня — Ніколаєва Дарина, секція «Українська мова». **Науковий керівник — Дяченко Наталія**, вчитель української мови, спеціаліст вищої категорії, кандидат філологічних наук, доцент кафедри

української мови та методики її навчання.

Диплом III ступеня — Таргонська Єлізавета, секція «Математика». **Науковий керівник — Таргонський**

Андрій, керівник гуртка ЖЦНТУМ, вчитель математики, спеціаліст вищої категорії, кандидат фізико-математичних наук, доцент кафедри математичного аналізу, бізнес-аналізу

та статистики.

Щиро вітаємо наших переможців і їх мудрих наставників!

Ваші здобутки — це натхнення, ваша наполегливість — приклад

для наслідування, а ваша перемога — гордість для всієї університетської спільноти!

Пишаємося вами! Віримо у вас! Разом — до нових вершин!

Миколаєнко Валерія

Романюк Євген

Ніколаєва Дарина

Таргонська Єлізавета

Інтерв'ю з професором ЖДУ, лейтенантом Віктором Мойсієнко

Професор Віктор Мойсієнко з перших днів повномасштабного вторгнення боронить Україну в лавах Збройних сил. І до сих пір тримає два фронти — науковий і військовий. Його досвід — унікальний і, водночас, символічний: наука і зброя поруч, і він, як ніхто, розуміє вагу кожного з цих напрямів.

У світ вийшла праця, яка не просто вражає обсягом наукового аналізу, а й стає інтелектуальною зброєю у боротьбі з російською пропагандою. Йдеться про нову працю «Спочатку було Слово... Від мовного узусу — до літературної норми» професора ЖДУ імені Івана Франка Віктора Мойсієнка та професорки Варшавського університету Йоанни Гетки.

Це мовознавче дослідження, яке базується на пам'ятках української писемності XI–XIV

століть, пропонує нове прочитання мовної історії Русі — без кремлівських фальсифікацій та колоніальних нашарувань.

Книга буде цікавою не лише фахівцям, а й усім, хто прагне глибше зрозуміти культурні та історичні підвалини нинішньої війни. Бо війна Росії проти України — це не лише боротьба за територію. Це війна за право бути собою, мати власну мову, історію, культуру. І ця книга — ще один доказ, що це право ми вже вибороли.

Інтерв'ю — за посиланням:

https://www.zhytomyr.city/spochatku-bulo-slovo-knyga-yaka-vshhent-roztroshhuye-rosijsku-propagandu-zasnovanu-na-naukovij-brejni/?fbclid=IwY2xjawKcBL5leHRuA2FlbQlxMQBicmlkETFPQVZaaUxXZW1PQkhL NzlJAR7ESEpzhQDfsxVe9dQchh2Dacgw0-DMojbJSyYTKrcWH6mZ83QU80x9fT5Tmg_aem_9Pi9hfannwCeexbpzQtmqg

Останній дзвоник у випускників Наукового ліцею

Останній дзвоник у Науковому ліцеї при ЖДУ імені Івана Франка: свято здобутків, натхнення і мрій.

У Європейському науковому ліцеї в Житомирі пролунав Останній дзвоник — зворушливий і урочистий момент для всіх ліцеїстів: для 10-х класів це завершення чергового етапу навчання, а в 11-класників попереду НМТ та випускний.

Свято стало урочистим підсумком досягнень учнів, педагогів і батьків. Урочисту частину відкрили ректор ЖДУ імені Івана Франка професор Галина Киричук та директор Наукового ліцею Віктор Рудницький. Вони подякували всій ліцейній спільноті за наполегливу працю та високі результати, підкреслили, що ліцеїсти — гордість університету та майбутнє України.

До теплих слів приєдналася і класний керівник 11-го класу Катерина Яриновська, яка звернулася до своїх вихованців зі щирим привітанням, подякувала за спільно пережиті миті, побажала віри в себе, здійснення мрій і щасливого, наповненого змістом життя.

У 2024/2025 навчальному році учні Наукового ліцею здобули понад 150 перемог на різних рівнях:

- 34 перемоги на III етапі Всеукраїнських олімпіад;
- 7 перемог на IV етапі Всеукраїнських олімпіад;
- 36 перемог у II етапі конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт МАН України;
- 4 перемоги на III (Всеукраїнському) етапі МАН;
- 57 перемог у мистецьких конкурсах, серед яких «Обрії душі», «Українська весна», «Розстріляна молодість», «Перлина Поділля», «Барвіста України» та інші;
- 23 учні здобули високі спортивні нагороди на міжнародних, всеукраїнських та обласних змаганнях!

Мистецька програма свята вразила розмаїттям: від ніжного ліричного меню до виконання ліцеїстів-десятикласників до драйвового рокового виступу випускників. Завершенням

події став чуттєвий фінал — виконання трьох вальсів, які подарували гостям і учасникам незабутню атмосферу прощання й мрій.

Науковий ліцей ЖДУ імені Івана Франка продовжує свою місію — відкривати нові таланти, підтримувати прагнення до знань і творити історію майбутнього покоління!

Фотозвіт за посиланням:

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1277574377708544&set=pcb.1277593301039985>

Відеозвіт за посиланням: <https://www.facebook.com/reel/1435844407574420>

<https://www.facebook.com/zu.edu.ua/videos/1035124635399106>

Міжнародний педагогічний досвід для України

Галина Киричук, ректорка Житомирського державного університету імені Івана Франка, 13–14 травня взяла участь у семінарі «Міжнародний досвід педагогічної освіти і професійного розвитку вчителів — для України», який відбувся у форматі «рівні – рівним». Це була важлива подія на перетині міжнародного досвіду й українського запиту на якісні зміни в освіті.

До участі в семінарі долучилися провідні українські освітяни, міжнародні експерти, представники МОН України, парламентського Комітету з питань освіти, проєктного офісу Нової української школи та Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР).

Центральною темою семінару став огляд міжнародного досвіду, релевантного для умов України у сфері педагогічної освіти та професійного розвитку. Запрошені міжнародні експерти презентували успішні приклади функціонування педагогічної освіти, моделі підготовки педагогів, підвищення кваліфікації та структуру вчительської кар'єри у своїх країнах (Ірландія, Велика Британія, Фінляндія, Сингапур, Чилі, Естонія).

Особливе враження справив виступ Андреаса Шляйхера, директора з питань освіти та навчок, радника з освітньої політики при Генеральному секретарі ОЕСР, який змусив замислитися над викликами, які

стоять перед сучасним вчителством та змодельював можливі шляхи вирішення цих викликів.

Упродовж двох днів відбувалися насичені дискусії, де обговорювали:

- як трансформувати систему педагогічної освіти в Україні;

- як підтримати вчителя під час війни та у процесі повоєнної відбудови;

- як підвищити престиж професії й забезпечити сталий розвиток освіти.

Семінар організували Комітет Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій, МОН України, EdCamp Ukraine, Академія вчителів Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна у співпраці з ОЕСР за підтримки GIZ Ukraine.

Дякуємо організаторам за потужний майданчик для обміну досвідом. Разом будемо майбутнє української освіти — сильне, сучасне та людяно орієнтоване.

Прес-служба університету

Міжнародний симпозіум в Познані

Доцентка кафедри української та зарубіжної літератури і методик їх навчання Вікторія Білявська взяла участь у V симпозіумі імені Зофії Трояновичої «Українська тема в літературі – від романтизму до сучасності». Захід був присвячений 200-річчю видання поеми «Марія» Антонія Мальчевського — знакової постаті «української школи» польського романтизму.

Організаторами симпозіуму були Університет ім. Адама Міцкевича (Познань), Київський національний університет ім. Тараса Шевченка та Бібліотека Рачинських (Познань). У центрі обговорення був образ України в польській літературі та мистецтві XIX–XX ст., спільна історична пам'ять, романтична традиція та її вплив на культурний дискурс сьогодення.

За завданням редакції я взяв інтерв'ю у пані Вікторії. Ми поговорили про сам симпозіум, про українську літературу, про внесок українських письменників в польську культуру.

— Що для Вас означає участь у цьому симпозіумі?

— Для мене участь у V симпозіумі імені Зофії Трояновичої «Українська тема в літературі – від романтизму до сучасності», організованому Познанським університетом імені Адама Міцкевича, — це свято наукової думки найвищого гатунку, жваві дискусії в гоні видатних польських і вітчизняних літературознавців, обмін цікавими ідеями та позитивними емоціями. Цей захід, який відбувається раз на два роки, вшановує відому польську дослідницю романтизму — Зофію Трояновичову та її наукову спадщину.

— Чим особлива поема «Марія» Антонія Мальчевського?

— У 2025 році відзначаємо 200 річницю з дня публікації романтичної поеми «Марія» Антонія Мальчевського. Це перший твір такого жанру в польській літературі. Дослідники вбачають у поемі вплив Джорджа Гордона Байрона та Вальтера Скотта, майстерно поєднаний із українськими реаліями.

— Що таке «українська школа» польського романтизму? В чому її риси та особливості?

— У відповідь, якщо дозволите, я наведу розлогу цитату дослідниці Надії Петриченко, у якій вона дуже

точно сформулювала особливості «української школи» — «Український вплив на польську літературу найбільш відчутним був у добу романтизму, 20–50-ті роки XIX століття, період інтенсивного використання українського елемента в польській літературі. Ця доба репрезентує культурний громадськості найбільш примітні постаті авторів-поляків, які видавали твори українською мовою... Однією з основних причин цього явища був природний фактор: українське коріння, захоплення мальовничою природою країни, увага до збирання, поширення, тематичного залучення народнопоетичної творчості в оригінальних творах, українське оточення визначили необхідність польського українофільства. Оскільки романтизм формувався здебільшого письменниками пограниччя, природно, що більшість з них зазнала безпосереднього впливу сусідніх національних культур і використовувала при написанні оригінальних творів їхні фольклорні надбання. Творчість авторів, які своїм походженням пов'язані з Україною, — Б. Залеський, А. Мальчевський, С. Гоцинський, М. Гославський, Т. Олізаровський, Л. Семенський і ін. збагатили польську літературу шляхом залучення українського колориту, художньо-виразних засобів, чим сприяли утвердженню романтизму як літературного напрямку».

— Як польський романтизм підходив до образу України?

— Представники «української школи» польського романтизму утвердили в літературі стереотипну візію українського простору, як краю неозорого степу, могили, абсолютної свободи й відваги. Ключовим елементом літературного міфу України стало козацтво, яке посилювало екзотичне бачення краю.

— Який внесок польських авторів у формування української

тематики в польській літературі?

— «Українська школа» польського романтизму — це своєрідний феномен, який більше не повторювався. Митці, яких зараховують до цієї когорти, використовували українську тематику, мотиви, образи, своєрідний колорит.

— Що об'єднує українську та польську романтичні традиції?

— Український і польський романтизм є органічним продовженням європейської літературної традиції, тому спільні риси можна виявити на ідейно-тематичному та поетичальному рівнях.

— Яку думку Ви представили на симпозіумі?

— Я представляла доповідь «Урбаністичний простір Правобережної України в мемуарах епохи романтизму». У виступі зосередилася на дослідженні мемуарів та спогадів двох письменників-романтиків українсько-польського помеш'я — Ю. Крашевського та Є. Фелінської.

— Як польські студенти сприймають тему «української школи» в польському романтизмі?

— Я не працюю з польськими студентами, тому важко сказати.

— Які теми, на Вашу думку, потребують подальшого дослідження?

— Польська література епохи романтизму з огляду на свою багатомірність має ще чим здивувати. У сучасному літературознавчому дискурсі активно переосмислюються та актуалізуються твори митців, яких прийнято вважати класиками, серед яких А. Міцкевич, Ю. Словацький, З. Красинський і ін., так і відкриваються досі невідомі тексти, які зберігаються в архівах. Що стосується мене, то особисто я досліджую жіночу мемуаристику українсько-польського пограниччя XIX століття — Є. Фелінська, Г. Пузиніна, Г. Блендовська.

Григорій Тимофєєв

Захист докторської дисертації

Вітаємо з новим науковим досягненням!

Хом'як Іван Владиславович, доцент кафедри екології та географії ЖДУ імені Івана Франка, успішно захистив докторську дисертацію на тему «Природна динаміка та антропогенна трансформація екосистем Українського Полісся» у спецраді Інституту агроєкології і природокористування НААН.

Тепер університет став багатшим на ще одного доктора біологічних наук зі спеціальності 03.00.16 «Екологія»!

Бажаємо сил, ідей і наукових звершень! Ваша робота — важливий внесок у розвиток екології та збереження природи України.

Освіта нової України

Масштабна національна конференція «Освіта нової України», ініційована Офісом Президента України та Міністерством освіти і науки України, відбулася 27 травня у Києві. Захід об'єднав представників влади, провідних експертів, науковців, освітян, міжнародних партнерів та лідерів громадського сектору. Участь у роботі конференції взяла ректорка ЖДУ імені Івана Франка Галина Киричук.

Серед спікерів та учасників заходу — Голова Верховної Ради України Руслан Стефанчук, Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль, Віцепрем'єр-міністри Михайло Федоров, Олексій Кулеба та Юлія Свириденко, заступниці керівника Офісу Президента України Олена Ковальська, радниця — уповноважена Президента України з питань Фонду Президента України з питань підтримки освіти, науки та спорту Ольга Будник, Міністр освіти і науки України Оксен Лісовий, голова Cormack Consultancy Group, засновник британсько-української ініціативи Twinning Чарльз Кормак та інші поважні гості.

Під час конференції обговорювалися ключові теми розвитку освіти в Україні:

— «Освіта нової України». Що принесли довгоочікувані реформи?

— «Зручність та безпека». Як змінилася інфраструктура навчання?

— «Якість викладання». Як українській освіті стати конкурентоспроможною у світі?

— «Виклик прийнято». Як реформа освіти вирішує проблеми роботодавців?

На заході були представлені результати трансформацій у системі освіти, обговорювалися виклики та загрози, а також окреслено

перспективи подальшого розвитку. Учасники наголошували: якісна освіта — це основа майбутнього держави, інвестиція у людський капітал, яка визначатиме конкурентоспроможність України у світі.

Житомирський державний університет імені Івана Франка продовжує працювати над впровадженням сучасних підходів в освіті, розвивати міжнародну співпрацю та формувати середовище, де студенти здобувають актуальні знання й навички для успішного майбутнього.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1277298861069429&set=pcb.1277299387736043>

Нові обличчя у ректораті

Нові обличчя з'явилися у ректораті нашого університету. На посаду проректора з наукової та міжнародної роботи 5 травня була призначена професор кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти ННІ іноземної філології, доктор філологічних наук Вікторія Жуковська.

Невеличка біографічна довідка: у ННІ іноземної філології Житомирського державного університету імені Івана Франка пані Вікторія працює з 2004 року на різних посадах – викладача, старшого викладача, доцента, заступника директора інституту з наукової роботи, регіональних і міжнародних зв'язків. З 2010 по 2019 рр. працювала на посаді завідувача кафедри міжкультурної комунікації та прикладної лінгвістики, по закінченні другого терміну працювала на кафедрі професором. Активно займається науковою діяльністю у галузі конструкційної граматики, корпусної лінгвістики, квантитативної лінгвістики й лінгвостилістики.

Редактор газети зустрівся з пані Вікторією Жуковською та поставив їй кілька запитань.

Знайомтесь, проректор з наукової та міжнародної роботи, доктор філологічних наук, професор Вікторія Жуковська.

– Вітаю Вас, пані Вікторіє, з призначенням на посаду проректора по науці. Ви почали більш детально знайомитись зі станом науки в університеті. Які у Вас перші враження?

– Щиро дякую за вітання. Моє перше і ключове враження – це глибока повага до вже досягнутих наукових результатів, помножена на чітке усвідомлення значного потенціалу для подальшого зростання. В університеті зосереджений потужний інтелектуальний ресурс: плеяда відданих науковців, які поєднують викладацьку майстерність з активною дослідницькою діяльністю, демонструють високий рівень публікаційної активності у провідних фахових виданнях, беруть участь у міжнародних проєктах. Особливо варто відзначити талановиту наукову молодь – амбітних аспірантів, цілеспрямованих здобувачів та ініціативних молодих викладачів, які прагнуть реалізувати свій науковий пошук.

– Що Ви плануєте запровадити нового?

– На цьому етапі моє першочергове завдання полягає у виявленні, підтримці та масштабуванні тих ефективних практик, що вже зарекомендували себе, а також у створенні сприятливого середовища для професійного зростання науковців на всіх етапах їхньої кар'єри.

Серед пріоритетів – продовження формування системи грантової підтримки, яка включатиме інформаційну допомогу, консультаційний супровід та допомогу при підготовці проєктних заявок. Важливим напрямом стане започаткування менторської програми для молодих науковців та аспірантів, спрямованої на передачу досвіду та формування лідерських якостей.

Окрему увагу приділятиму дотриманню принципів академічної доброчесності та розвитку навичок наукової комунікації як ключових

чинників інтеграції університетської науки у міжнародний науковий простір.

У роботі й надалі спиратимусь на аналітичний підхід до управління науковою діяльністю, адже важливо мати реалістичне бачення перспективних напрямів, бачити можливості для співпраці міждисциплінарних команд та визначати пріоритети на основі об'єктивних даних.

– Сьогодні ми спостерігаємо, що наука поступово переходить до університетів, до навчальних закладів. Як Ви вважаєте, це продуктивний шлях? І яке тоді майбутнє у наукових інститутах, на кшталт Інституту літератури чи Інституту мови, чи Інституту біології НАН України?

– Дійсно, інтеграція науки та освіти є загальноєвропейським та світовим трендом. Зростаюча роль університетів як центрів наукових досліджень є цілком продуктивною, адже забезпечує студентам безпосередній доступ до передових наукових знань та стимулює викладачів до генерації нових ідей і критичного мислення. Водночас, наукові інститути НАН України вирізняються глибокою спеціалізацією, багаторічними дослідницькими традиціями та зосередженістю на фундаментальній науці. У майбутньому надзвичайно важливо зберегти цю експертну базу, водночас розвиваючи такі форми взаємодії, як спільні дослідницькі програми, академічну мобільність і спільну підготовку молодих науковців. Такий підхід дозволить максимально реалізувати потенціал обох систем, забезпечивши наукову наступність та ефективний обмін знаннями.

– Ви навчалися та почали працювати у Кіровограді, була викладацька робота та аспірантура у Києві, потім почали працювати у нашому університеті. У чому причина таких географічних змін?

– Мої географічні переміщення були органічним відображенням етапів мого професійного зростання. Навчання у Кіровограді заклало міцний фундамент філологічної освіти. Київський національний лінгвістичний університет відкрив для мене світ наукових досліджень завдяки навчанню в аспірантурі та потужній науковій школі. Робота в Житомирському державному університеті імені Івана Франка стала логічним продовженням цього шляху, дозволивши поєднати наукову, педагогічну та адміністративну діяльність. Зміна місця проживання завжди була зумовлена прагненням до професійного розвитку та реалізації нових ідей.

– Існує армійська приказка – поганий той солдат, що не мріє стати генералом. Чи думали Ви колись, займаючись англійськими дієсловами, а згодом – корпусною та квантитативною лінгвістикою, що зробите таку адміністративну кар'єру?

– Чесно кажучи, адміністративна кар'єра ніколи не була моєю самоціллю. Для мене посада завідувача кафедри, а тепер і проректора з наукової роботи – це, перш за все, велика відповідальність перед академічною спільнотою. Це готовність допомагати колегам реалізовувати їхній науковий потенціал та створювати умови для їхнього професійного зростання.

– До речі, якщо я вже згадав про Ваші наукові інтереси – корпусна лінгвістика, квантитативна лінгвістика, то поясніть, будь ласка, нашим читачам, що це таке?

– Корпусна лінгвістика – це напрям мовознавства, що досліджує мову на основі великих електронних колекцій текстів, які називаються лінгвістичними корпусами. Ці корпуси містять мільярди слів реальних текстів різних жанрів і стилів, що дає змогу аналізувати закономірності функціонування мови в її природному середовищі. Для роботи цих масивів даних використовуються спеціальні комп'ютерні програми – корпусні менеджери, які дозволяють швидко визначати частотність вживання слів, граматичних форм, словосполучень, досліджувати лексичну та граматичну сполучуваність, аналізувати динаміку мовних змін тощо.

Квантитативна лінгвістика – це міждисциплінарний напрям, який застосовує кількісні та статистичні методи для вивчення мовних явищ. За допомогою математичних моделей та статистичного аналізу досліджуються різноманітні аспекти мови, такі як розподіл мовних одиниць, закономірності мовних змін, особливості текстотворення тощо.

– Яка Ви поза університетом? Чим цікавитесь у вільний час?

– Поза університетом я звичайна людина, яка цінує баланс між професійним та особистим життям. Люблю прогулянки на свіжому повітрі, захоплююся читанням, особливо у жанрах фентезі та детективу, слухаю подкасти про новітні технології та збереження здоров'я. Останнім часом моїм інтересом стала література з саморозвитку. І, звісно, наукові дослідження залишаються моєю пристрастю – я постійно проходжу онлайн-курси та знайомлюся з новими працями у галузі корпусної лінгвістики, граматики конструкцій та освітніх технологій. Вважаю, що хобі – це важливий простір свободи, необхідний для гармонії.

– Як родина сприйняла новину про Ваше призначення?

– Моя родина сприйняла цю новину з гордістю та розумінням того, що це новий етап і новий рівень відповідальності. Я завжди відчувала підтримку рідних у всіх своїх рішеннях, і ця теплота та прийняття є для мене надзвичайно цінними. Я глибоко переконана, що без міцного сімейного тилу неможливо працювати з повною віддачею.

БЛІЦ

– Як би Ви самі представилися нашим читачам?

– Доктор філологічних наук, проректор з наукової та міжнародної роботи Житомирського державного університету імені Івана Франка.

– Ваш улюблений колір?

– Червоний, синій, блакитний.

– Запах?

– Один із моїх улюблених запахів – аромат зойно завареної кави. Для мене він – не просто про напій, а про момент зосередження, спокою й натхнення. Саме цей запах супроводжує більшість моїх робочих ранків.

– Продукт?

– Люблю м'ясо і рибу.

– Напій?

– Червоне вино, яке робить мій чоловік з винограду.

– Кішка чи собака?

– І кішка, і собака. Маю собаку.

– Щастя – це ...?

– ...коли ти задоволений життям кожного дня, кожної секунди.

– Ви добре пам'ятаєте свій найщасливіший день у житті?

– Я багато пам'ятаю щасливих днів. Це день народження моєї дитини, це захист моєї дисертації, це моє одруження... Багато днів. Я намагаюсь відчувати щастя щодня у найменших його проявах.

– Що таке кохання?

– Кохання – це коли ти розумієш, підтримуєш і допомагаєш у будь-якій ситуації.

– Чого Ви нізащо не зможете пробачити?

– Зраду.

– Щось може довести Вас до сліз?

– Так, звичайно. Коли я намагаюсь зробити щось на краще, але на мої зусилля не відповідають взаємністю.

– Якими якостями потрібно володіти, щоб досягти успіху?

– Наполегливість, працелюбство і внутрішня мотивація.

– Чи є у Вас особиста формула успіху?

– Так. Не відступати. Працювати, не відступати, і, навіть, якщо є перепони, то успішно їх долати.

– Яку роль у Вашому житті відіграють гроші?

– Не найважливішу, але вагомую.

– Що для Вас означає бути вільною?

– Це, коли я можу робити те, що мені хочеться, але з оглядом на те, щоб воно не приносило шкоди іншим.

– Вас часто обманювали?

– Я частіше сама обманююсь. Я доволі наївна по життю, намагаюсь бути трішки раціональнішою і сприяти життю більш серйозно, але я дуже часто довіряю людям і мене легко обманути.

– Що Вам допомагало подолати періоди відчаю?

– Моя сім'я, моя дитина, яка постійно мене підтримувала у всьому, та те, що я вважала, що певні гештальти я повинна закрити. Тому, попри все, я намагалась долати ці труднощі.

– Чи існує Бог?

– Для мене – так. Я в душі вірю, прошу. Можливо, я не розумію, у якій він формі існує, але те, що є якась вища сила, яка тобою керує і тобі допомагає – так.

– Чи траплялися у Вашому житті чудеса?

– Так, звичайно. Були такі моменти, особливо з моєю дитиною, коли я просила Бога допомогти. Так, це відбувалося.

– Чи Ви могли б прожити на безлюдному острові і що взяли б з собою?

– Мабуть я взяла б речі для виживання: їжу, засоби для розпалювання багаття та щоб прокормити себе на цьому острові.

– Як Ви вважаєте, краса дійсно може врятувати світ?

– Так. Краса як вияв гармонії, добра і людяності.

Андрій Близнюк

День науки в ЖДУ імені І.Франка

Щороку День науки стає важливою подією в житті нашого університету — це не просто святкування, а справжній простір для ідей, досліджень і натхнення. Цьогоріч організатори підготували насичену програму, яка об'єднала студентів, викладачів та науковців у спільному прагненні — відкривати нове та ділитися досягненнями. Про святкування та його мету ми розпитали у одного з організаторів активностей - Вікторії Свиначчук, фахівця відділу аспірантури та докторантури.

– Що таке Дні науки? Поясніть нашим читачам.

– Це щорічне свято, присвячене здобуткам науковців нашого університету, ролі науковців та науки в суспільстві та популяризації наукової діяльності.

– Які заходи заплановано на День науки в нашому університеті?

– Конференції з нагоди Днів науки, секційні та пленарні засідання.

– Яку мету мають заходи до Дня науки?

– Основні цілі — популяризація науки, заохочення студентів, магістрантів та молодих викладачів до навчання та наукових досліджень.

– Чи відчуваєте Ви зростання зацікавленості студентів до наукової діяльності?

– Так, студенти все активніше долучаються до наукової діяльності.

– Як змінився зміст святкування Дня науки за останні роки?

– З'явилося більше інтерактиву, практичних демонстрацій і міждисциплінарних проєктів.

– Чому важливо проводити такі заходи в університеті?

– Це формує наукову культуру, стимулює інтелектуальний розвиток і міждисциплінарні зв'язки.

Віолетта Жуківська

Вікторія Свиначчук, фахівець відділу аспірантури та докторантури, виступає за кафедрою.

ДЕНЬ НАУКИ
17 травня

Конференція пам'яті Дмитра Квеселевича

Всеукраїнська наукова конференція пам'яті доктора філологічних наук, професора Дмитра Квеселевича «Сучасний стан і перспективи лінгвістичних досліджень та проблеми перекладу» відбулася 9 травня в ННІ іноземної філології. До пленарного засідання долучилося близько 80 учасників, серед яких викладачі українських університетів та студенти ННІ іноземної філології.

З вітальним словом виступила **Вікторія Жуковська**, доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової та міжнародної роботи, яка зазначила, що вся викладацька діяльність професора Дмитра Квеселевича пов'язана з нашим

університетом, а його науковий доробок є важливим орієнтиром як особисто для неї самої, так і для всіх викладачів ННІ іноземної філології.

Марина Полховська, директор ННІ іноземної філології, кандидат філологічних наук побажала

учасникам конференції плідної роботи, розповіла про участь ННІ іноземної філології у реалізації проєкту ERASMUS + «Модернізація університетських освітніх програм з іноземних мов на основі інтеграції з інформаційними технологіями» (DigiFLED), зупинилась на змінах, які будуть внесені в освітні програми, що реалізуються в ННІ іноземної філології за результатами проєкту. Також вона презентувала сторінку digital language hub (цифрова мовна лабораторія), яка містить матеріали, що будуть корисними викладачам іноземних мов та студентам.

Наталія Борисенко, кандидат філологічних наук, завідувач кафедри англійської філології та перекладу, зауважила, що цього року виповнюється 100 років з дня народження професора Дмитра Квеселевича, і хоча пан Дмитро пішов з життя більш

ніж 20 років тому, сьогодні ННІ іноземної філології втілює в життя його мрії про підготовку висококваліфікованих фахівців.

Роксолана Поворознюк, доктор філологічних наук, професор кафедри теорії і практики перекладу з англійської мови КНУ імені Тараса Шевченка, виступила з пленарною доповіддю «Переклад в Організації Об'єднаних Націй», у якій висвітлила питання недостатньої кількості перекладачів з української та на українську мову, детально зупинилась на проблемах письмового перекладу в ООН, де особлива увага приділяється термінології, розповіла про виклики, які стоять перед перекладачами в ООН, та як здійснюється синхронний й естафетний переклад, які навички асоціюються з усьним перекладом в ООН та як стати перекладачем в ООН.

Ірина Шуляк, кандидат філологічних наук, доцент кафедри англійської філології та методики навчання англійської мови Тернопільського НПУ імені Володимира Гнатюка, презентувала пленарну доповідь «Language Improvishment in AI-Translated Literary Texts», присвячену проблемам збіднення мови під час машинного перекладу або перекладу художніх текстів за допомогою штучного інтелекту. У доповіді йшлося про ті протиріччя, які виникають під час використання штучного інтелекту у перекладі, переваги та недоліки, з якими пов'язане використання ШІ, були представлені результати емпіричної розвідки, яка порівнювала художні переклади, здійснені за допомогою ШІ та DeepL.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1259701559495826&set=pcb.1259702292829086>

Тиждень факультету у ННІ іноземної філології

У квітні та на початку травня пройшли святкування Днів інститутів та факультетів у нашому університеті. Редакція вирішила поговорити з директором ННІ іноземної філології, доцентом Мариною Полховською про свято, про його програму, гостей та про її враження.

- Що для Вас тиждень факультету?

- Тиждень факультету – це традиційний захід нашого інституту. Ми зазвичай проводимо його на другому тижні квітня. Цього року ми святкували 76-й день народження нашого інституту іноземної філології. Ми намагалися зробити його дуже багатогранним. Так, ми ввели наукову складову, запросивши цікавого спікера – професора з Острозької академії Олександру Вісич. Зазначу, що це не була онлайн-лекція. Вона приїхала до нас, виступала перед нашими студентами.

Також ми намагались дати нашим студентам можливість поспілкуватися з роботодавцями. Цього разу це були Олена Ліпівська та Дарина Євсєєва, які провели навчальний майстер-клас з німецької мови у професійній діяльності. Викладач нашого інституту Микола Фант провів майстер-клас з роботи філолога в ІТ.

Ми намагаємося розказати про наш інститут у ліцях міста Житомира. Тобто, у нас один день був виділений на те, що до нас прийшли 11-класники нашого Наукового ліцею, а в другий день ми запросили випускників зі шкіл Житомира. Провели їм чотири різних майстер-класи.

- Чому чотири?

- Тому що ми розповідали про чотири освітні програми на бакалавраті. Тобто, кожна кафедра відповідала за презентацію своєї освітньої програми в ігровій, інтерактивній формі. Це було цікаво для школярів.

Для студентів також були організовані активності. Оскільки це був тиждень перед Великоднем, ми організували квест, що називався «Easter Adventures» (Великодні пригоди). Вони, я думаю, отримали море позитиву та гарний настрій.

І останній блок, який ми запланували на тиждень інституту – благодійний ярмарок. Зібрані кошти ми передали Інесі Новіцькій, завідувачці відділу аспірантури та докторантури нашого університету.

- Хто є організатором святкування – дирекція чи студентське братство?

- Ми працюємо в тандемі, у нас дуже потужне студентське братство. Я би сказала, що це тандем дирекції студентського братства та кафедр. Всі беруть участь.

- Які заходи та у які дні вони були заплановані?

- Графік заходів на тиждень ННІ іноземної філології вийшов насиченим та цікавим! Розпочали ми 14 квітня з PRO-Студій, де професор Микола Фант розповів про роботу

філолога в ІТ-сфері. Дуже корисна і надихаюча лекція, де обговорили, як гуманітарна освіта може стати ключем до успіху в технічному світі. Після цього відбулась лінгвокраїнознавча вікторина «How well do we know English-speaking countries?», де студенти першого, другого та третього курсів показували свої знання про англійські країни. Це був веселий захід з цікавими фактами та подарунками для переможців.

Другий день — 15 квітня — пройшов у форматі Дня відкритих дверей для 11-класників Наукового ліцею. Одночасно відбулась лекція Олександри Вісич з Острозької академії про українську метафору у світовому контексті. Це було справжнє занурення у світ театрального мистецтва!

16 квітня ми зустрічали випускників ліцеїв міста Житомира. Показували, як живе наш інститут, проводили міні-заняття, екскурсії, знайомили з викладачами та студентами. А ближче до вечора влаштували квест «Easter adventures», під час якого студенти перевтілювались у детективів, розгадуючи загадки та шукаючи підказки. Було весело та захоплююче!

Заключний день — 17 квітня — почався з воркшопу Анни Савиної на тему редагування перекладу. Всі охочі дізналися, як знаходити баланс між змістом і стилем у перекладах. Після цього відбувся благодійний ярмарок «Cuisine of English-speaking countries» зі смачною їжею та гарним настроєм.

А завершився тиждень квестом «Scavenger hunt», під час якого всі отримали порцію адреналіну та позитивних емоцій. Цей тиждень дійсно вийшов яскравим та насиченим! Було багато цікавих подій, корисних знань і приємних моментів спілкування.

- Які курси були задіяні?

- Єдиним курсом, який не брав участі, був четвертий, оскільки студенти проходили виробничу практику.

- Які заходи були найбільш популярні?

- Я думаю, що студентам сподобався квест, бо він був дуже веселий та цікавий. Було декілька команд, які бігали по всій будівлі нашого інституту, шукали підказки, виконували завдання, відповідали на питання. Потім поверталися до вихідної точки і отримували призи. У нас були призи за перші три місця, солодкі призи і грамоти.

- Який захід було презентовано вперше?

- Ви знаєте, всі заходи були, я б сказала, традиційні, бо ми проводимо і благодійні ярмарки, і квести, і

організовуємо зустрічі з роботодавцями, і випускниками, тому тут, ймовірно, відповідь буде така – жоден. Всі традиційні.

- Чи запрошували Ви випускників на тиждень факультету?

- Так, ми запросили Олену Ліпівську та Миколу Фанта, які є випускниками ННІ іноземної філології. Вони були у якості роботодавців.

- Що особисто Вам сподобалося найбільше та чому?

- Мені сподобалась взаємодія студентства і науково-педагогічних працівників. Я думаю, що студенти отримали купу позитивних емоцій, купу корисної інформації від всіх наших майстер-класів, зустрічей з роботодавцями, ну і розважальних таких заходів також.

Анастасія Ткачук

Дні науки у ЖДУ імені Івана Франка

Традиційна наукова конференція викладачів та молодих науковців, присвячена Дням науки, відбулася 6 травня в університеті імені Івана Франка. Цей захід став живим майданчиком для обміну думками, новими ідеями та науковими здобутками.

Учасники конференції презентували доповіді, що охоплювали широкий спектр тем – від історичних досліджень і педагогіки до сучасних викликів штучного інтелекту та психології. Кожен виступ став окремим фокусом роздумів над роллю науки в сучасному суспільстві.

Символічним початком стала доповідь докторки історичних наук, професорки Вікторії Венгерської, яка представила дослідження на тему: «Газета “Студентська молодь” Житомирського педагогічного інституту імені Івана Франка як інструмент формування “людини радянської”». У своїй розвідці вона проаналізувала, як через студентську пресу відбувався вплив на світогляд молоді в радянський період.

Проблематику сучасної педагогіки порушила докторка педагогічних наук, професорка Олена Антонова, яка розповіла про «Креативні технології у діяльності педагога: сучасні виклики, досвід і перспективи». Доповідка поділилася інструментами, які дозволяють зробити освітній процес ефективним і захопливим.

Про цифрову революцію в освіті йшлося у виступі докторки педагогічних наук, доцентки Ярослави Сікори «Штучний інтелект в освіті: можливості та виклики». Це питання набирає

особливої актуальності, адже нові технології докорінно змінюють традиційні підходи до навчання.

Екологічні та біологічні аспекти презентував кандидат біологічних наук, доцент Іван Хом'як у доповіді «Дитяча хвороба лівізму в екозоології». Науковець порушив важливі питання ідеологічних перекосів у біологічній науці та необхідності об'єктивності у дослідженнях.

Психологічне здоров'я освітян стало темою доповіді кандидатки психологічних наук, доцентки Ксенії Гавриловської – «Професійне вигорання педагогів: шляхи профілактики». Вона зосередилась на ознаках вигорання викладачів вищої школи, причинах та практичних методах його запобігання.

Міжнародний вимір науки і співпраці презентувала докторка філологічних наук, професорка Вікторія Жуковська з темою «Хід реалізації проекту Erasmus+ DigiFLeEd: цілі, результати, перспективи». Її виступ був присвячений інноваціям у сфері цифрової грамотності та мобільності в освіті.

Завершальною на пленарному засіданні стала доповідь студентки Юлії Харчишиної, яка поділилася власним досвідом участі в програмі академічної мобільності. Її виступ «Study, Travel

and Grow: академічна мобільність на практиці» став живим прикладом того, як студенти можуть зростати завдяки міжнародному досвіду.

Конференція проходила у змішаному форматі – частина учасників була присутня в конференц-залі університету, інші приєдналися онлайн

через платформу Zoom. Пряма трансляція забезпечила доступність заходу для широкого кола слухачів.

Захід не лише підкреслив високий науковий потенціал університету, а й засвідчив прагнення до постійного розвитку, відкритості до нових ідей та готовність до міждисциплінарного

діалогу. Дні науки в ЖДУ імені Івана Франка залишаються традицією, яка надихає на пошуки, дослідження й сміливі наукові кроки.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1268146618651320&set=pcb.1268149428651039>

Майбутнє держави в руках педагогів

Науковці — ті, хто щодня шукає відповіді на складні питання, ставить під сумнів очевидне і не зупиняється перед невідомим. До Днів науки редакція спрямувала журналісток до Олександри Дубасенюк, відомої науковиці у галузі педагогіки, авторки багатьох підручників, доктора педагогічних наук, професора кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління, заслуженої працівниці освіти України, почесного академіка НАПН України, засновниці та керівниці наукової школи «Професійно-педагогічна підготовка майбутніх учителів», консультанта та керівника 13 докторських та 30 кандидатських дисертацій, автора понад 600 наукових та науково-методичних праць, серед яких 10 одноосібних та 30 колективних монографій, 35 навчальних посібників тощо. Відбулася цікава розмова про виклики української науки, про натхнення до досліджень та пошуки відповіді на питання – чому сьогодні наука важлива як ніколи?

– Чому Ви обрали саме цей науковий напрям?

– Ще у школі займалася різними видами організаторської роботи. У старшій експериментальній школі № 1 м. Луганська викладач Луганського педінституту імені Т. Шевченка В.О. Тихомірова проводила своє дослідження і ми були залучені до нього. Після закінчення школи я вступила до Луганського педагогічного інституту, де з першого курсу почала займатися дослідженнями у сфері педагогіки. Мені це подобалося. Багато читала педагогічної літератури, брала участь у конференціях, конкурсах. Мої батьки підтримували мій інтерес та сприяли розвитку. У нас в сім'ї був культ книги, культ знань і глибокої поваги до педагогічної професії.

– Що Вас найбільше мотивує або надихає у науковій роботі?

– Надихає інтерес до пізнання, можливість вивчати різні підходи, різні педагогічні позиції, зокрема твори видатних педагогів, їхній життєвий шлях та сучасні дослідження у

сфері людиноцентричного підходу. Також постійне спілкування з колегами, студентами і можливість надавати допомогу в особистісному зростанні молоді і самій неперервно вчитися, розвивати свої знання, досвід.

– З кого саме Ви берете приклад, хто з науковців попередників є для Вас взірцем? І чому?

– Перший науковець, про якого я говорила – це завідувач кафедри педагогіки доцент Тихомірова В.О., яка надихнула мене на творчий шлях, академік Ничкало Н.Г., яка спрямовувала моє докторське дослідження. Це мудрі і досвідчені педагоги, науковці, які все життя присвятили педагогічним дослідженням, подавали приклад самовідданого служіння педагогічній науці.

– Чи є у Вас якісь спонсори, підприємства, які сприяють Вашим дослідженням?

– Понад 20 років я керувала темою «Формування професійної компетентності майбутнього вчителя в умовах європейської інтеграції».

Номер державної реєстрації в УКРІН-ТЕІ: 110U002110.

– Які дослідження проводите зараз або які плануєте проводити в майбутньому?

– Я керую понад 37 років науковою школою, тема дослідження «Професійно-педагогічна підготовка майбутніх учителів» у контексті сучасних методологічних підходів,

зокрема системного, компетентнісного, акмеологічного, андрагогічного, креативного, технологічного та ін. Написано чисельні одноосібні та колективні монографії. Планую подальше дослідження цієї теми в умовах цифрового освітнього середовища.

– Якби не наука, який би шлях Ви обрали? Ким би хотіли бути?

– Менеджером, управлінцем у сфері освітньої галузі.

– Чому, на Вашу думку, наука важлива для суспільства?

– Рівень розвитку науки загалом, і педагогічної науки зокрема, визначає рівень розвитку держави і суспільства в цілому. Саме наука спрямовує стратегію і перспективи розвитку будь-якої держави. Крім того, саме педагогічна наука стимулює громадян до постійного неперервного особистісного саморозвитку і розвитку всього суспільства.

– Яку пораду від себе Ви дали б молодим людям, які розпочинають наукову кар'єру?

– Науково-дослідницька робота стимулює постійне зростання, досягнення вершин зрілості особистості, відкриває нові освітні горизонти. В умовах сучасного інформаційного середовища цікаво постійно відкривати нові ідеї і реалізовувати їх на практиці. Такий підхід стимулює розвиток креативності і залучає до неперервного наукового пошуку, підвищує якість життя, розкриває творчий потенціал кожної особистості.

– Яким Ви бачите майбутнє Вашої сфери науки?

– В основі педагогічної науки лежить педагогічна діяльність. Педагог – це вічна професія, яка найпотрібніша у суспільстві, оскільки через руки і серце педагога проходить майбутнє держави. Постійно виховуються нові покоління, розвивається суспільство. Це невичерпна проблема, яка завжди буде актуальною, ураховуючи сучасні виклики.

Вікторія Фелюст,
Софія Байдюк

Хто рятує природу Житомирщини?

Коли мова заходить про екологію, зазвичай виникає питання: хто має вирішувати проблеми забруднення

природи? Хтось чекає дій від влади, інші – від бізнесу. Але в той час, коли одні нарікають, на Житомирщині є

люди, які просто беруть і роблять. Самостійно, без великих бюджетів чи гучних обіцянок, вони рятують нашу природу.

Однією з таких ініціатив є екологічний рух «Чисті береги», що об'єднав волонтерів із різних куточків області. Кожної суботи вони збираються, щоб очистити береги річок Тетерів та Гуйва від сміття. З початку цього року активісти вже зібрали понад 10 тон сміття. «Ми робимо це не тому, що мусимо, а тому, що любимо природу», – каже організатор руху Вікторія Савчук, тримаючи мішок із пластиковими пляшками.

Репортаж з одного з таких прибирань показує, яке складне це завдання. На березі річки активісти знаходять багато непотребу: від поліетиленових пакетів до поламаних меблів. Деякі волонтери приходять із дітьми,

залучаючи молоде покоління до важливої справи. «Якщо ми самі не почнемо щось робити, то хто? Я хочу, щоб моя дитина бачила чисту воду, а не плаваюче сміття», – ділиться Наталія, учасниця руху.

Ще один приклад – ініціатива «Зелені долоні», яка займається висадкою дерев у районах, що постраждали від вирубки лісів. Лише цього року вони посадили понад 5 тисяч саджанців дубу та сосни. «Ми розуміємо, що це крапля в морі, але кожне дерево – це маленька перемога», – говорить координатор проекту Сергій Олійник.

Окрім фізичної праці, волонтери часто стикаються з нерозумінням. Дехто з місцевих мешканців байдуже дивиться на їхні зусилля. «Іноді важко, коли після прибирання ти повертаєшся на те ж місце за місяць, а там

знову сміття. Але ми віримо, що рано чи пізно люди усвідомлять свої дії», – каже Вікторія.

Волонтери Житомирщини намагаються привернути увагу до проблем збереження природи завдяки соціальним мережам. Їхні фото та відео – це не лише репортажі про виконану роботу, а й заклики до приєднання. Більшість акцій організовується через Facebook та Telegram-канали, а долучитися може кожен.

Ці люди – приклад того, що навіть невеликими зусиллями можна змінити ситуацію. Екологічний волонтерський рух Житомирщини не лише очищує природу, але й будує нову культуру відповідального ставлення до довкілля. І, можливо, саме їхні дії стануть поштовхом для масштабніших змін.

Інна Сковлюк

Науковець про науку, журналістику і не тільки

В травні в Україні відзначається день науки. З цього приводу наша кореспондентка взяла інтерв'ю у професора кафедри журналістики, реклами та PR Олега Богуславського. Пан Олег – журналіст, один із провідних фахівців у галузі історичного журналістикознавства. Його наукова діяльність пов'язана з історією соціальних комунікацій і журналістики, зокрема з пресою та публіцистикою української еміграції ХХ ст. Оpubлікував більше 100 наукових праць – монографії, навчальні посібники, статті, методичні рекомендації, він є академіком Академії наук вищої освіти України, керівник Проекту зі збереження інтелектуальної спадщини української еміграції diasporiana.org.ua

Журналістка нашої газети мала тривалу розмову з науковцем та дізналась багато цікавого про його ставлення до науки, про те, чим займається професор та навіщо зараз необхідно довіряти науковцям.

– Чому Ви обрали галузь «журналістика»?
– Знаєте, я взагалі ніколи не думав, що буду працювати викладачем десь в університеті. Хоча починав ще зі школи, потім працював в училищі, а потім пішов в університет. Колись, ще в підлітковому віці, я хотів бути військовим, але в житті відбуваються всілякі несподіванки, які врешті призвели до того, що я опинився саме там, де опинився і став тим, ким став. Конкретної відповіді немає, я не думаю, що вона є у іншого науковця. Не думаю, що хтось від дитинства, з самого народження мріяв про подібне. Так склалося.

– Що Ви вважаєте своїм найбільшим науковим досягненням?

– Напевне, скажу про свої три головні позиції. Це, в першу чергу, кандидатська дисертація. Тема актуальна навіть в сьогоднішній: «Інформаційна пресова діяльність українських урядів 17-20-тих років ХХ ст.» власне під час таких собі змагань на той час. Друга сходинка – це докторська дисертація. Я працював над міжвоєнною українською еміграцією і вічними дискусіями, які відбувались в цьому колі. Ну і третє, своєрідне досягнення, може це і занадто пафосно звучить, але апогей – це створення інформаційного ресурсу, проєкт «Діаспоріана.юа». Це – сайт, який є єдиним в світі спеціалізованим ресурсом і надає вільний доступ до друкованих і періодичних видань української еміграції, починаючи з кінця ХІХ ст. і до теперішнього часу. Там є і українські твори, які були видані поза межами України. Це не лише еміграція, а й українські етнічні землі: Польща, Румунія, Чехословаччина, частково росія, але більшість – західна українська діаспора.

– Чим Ви надихались при створенні цього сайту?

– Я вже, здається, комуś про це говорив, хтось вже питання так ставив. Коли я працював над дисертацією, то звернув увагу на те, що в інтернеті практично ніякої інформації про українську еміграцію немає, тобто немає автентичних джерел: просканованих, сфотографованих та викладених в інтернет. Багато видань належало іншим країнам, в тому числі росії. Україна ж такого не мала. Кожен щось тримав біля себе, але, мабуть, шкода було з іншими поділитись. Можливо, воно десь зберігається і до теперішнього часу, але небагато інформації про це в інтернеті, окрім вже відомого сайту «Діаспоріана.юа». І, власне, десь в 2010 році настав момент, в який був створено сайт. Зрозуміло, що може й він не досконалий, не занадто яскравий, але його робота полягає все ж у іншому: доступ до інформації, найпростіше,

найлегше, що і дає цей сайт.

– Скільки років Ви вже працюєте в сфері науки? Чи плануєте присвятити цьому все своє життя?

– З 1998 року, вже 28 років. Я починав асистентом на кафедрі в Запорізькому державному університеті, потім працював в приватному університеті, починаючи доцентом, далі завідувачем кафедри, деканом факультету, проректором, ректором інституту. А потім вже прийшов працювати професором на кафедру журналістики, реклами та PR Житомирського державного університету імені Івана Франка.

– Що Вас найбільше мотивує або ж надихає в науковій роботі?

– Наука затягує в роботу. І я ніколи в житті подумати не міг, що стану любителем архівів чи бібліотек в класичному розумінні. Десь шукати інформацію в книжках, архівах. А ось коли спробуєш один раз і зрозумієш, що ти хочеш, що ти перший, хто намагається ці речі повернути в сучасний науковий простір, це й надихає в науковій роботі. І, повертаючись до передніх слів, багато чого невідомо нам і в науці. В першу чергу, говорю про те, що мені близьке: історія журналістики, історія діаспорної журналістики, діаспорного видавництва і видавничої справи, в тому числі і проблем саморегуляції журналістського середовища, журналістської етики в діаспорі.

В цих питаннях білих плям набагато більше, ніж речей, які всім давно відомі. Бо є обмеженість в доступі до видань, які виходили за кордоном, що і намагаюся «Діаспоріана.юа» надолужити. Або є ще гірші аспекти: дуже багато речей, які видавались за кордоном, в еміграції, робили люди в досить складних умовах і зберігали видання у себе. З часом вони відходили на спочинок чи у засвіти, а молодим людям ці видання, зазвичай, не цікаві, і ці документи викидаються на смітники. Це жахливо. І досить часто такі видання існували в кількох примірниках і вони втрачаються назавжди для української історії, культури, науки. Це теж є проблема, бо багато видань існує, до яких ми вже ніколи не отримаємо фізичного доступу. Воно певним чином подібне до питання: «Для чого свого часу будували Мачу-Пікчу?». Бог його знає, бо, по великому рахунку, причини не знаємо, ми можемо тільки здогадуватися. Так само і тут – ми можемо тільки здогадуватися, що певні видання були, про щось говорили, хтось про це писав, хтось був редактором, а хтось – видавцем, але ми не дізнаємось: чи це так, чи ні.

– Є спонсорська, державна допомога або від університету в науковій діяльності?

– Це, більше, особисте хобі кожного. Університет може мотивувати певним чином, але внутрішня мотивація і допомагає у досягненні чогось в науці. Тому десь і є золота середина. А від держави ні. Я багато робив спроб, шукав спонсорів. Хоча і є грантові проєкти від

держави, але переважна більшість спрямована на інтереси держави більше, ніж на інтереси науковця. Це також наука, але тебе спрямовують в ті сфери, де тобі може бути не цікаво.

Наша держава, міністерство освіти спрямовує науковця в ті галузі, щоб він приносив якісь гроші. Досить складно шукати, наприклад, в історії речі, які могли б принести якісь кошти. Мається на увазі, щоб це дало певний поштовх в розвитку промисловості, виробництва чи чогось іншого, новацій.

В нас молода нація і багато чого ще невідомого. Те, що міністерство освіти намагається ці речі певним чином монетизувати, не підходить до всіх сфер наукової діяльності. Частина спрямована на творення нашої нації, що не створилась до кінця. Ми бачимо, що відбувалося донедавна і відбувається часто зараз певною мірою. Є велика кількість проблем, порівняно з іншими країнами, в яких нації вже пройшли складні часи і зрозуміли свою історію, зрозуміли свій історичний шлях, своє завдання і, відповідно, розуміють, який шлях мають пройти в майбутньому. В нас все це ще досить хитке. Останні роки війни спрямовують переважну більшість в потрібному напрямку, але роботи ще багато.

– Хто Ваш улюблений науковець? Чи є хтось для Вас взірцем і чому?

– В першу чергу, це два мої наукові керівники. Перший – Степан Кость, професор Львівського національного університету імені Івана Франка, йому виповнилось цього року 80 років. Ось він дійсно науковець – і ззовні, і внутрішньо. Багато книжок видав і досі видає. Дуже активна і цікава людина. Друга – моя наукова консультантка під час написання докторської роботи, Наталія Сидоренко, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Вони мені близькі за темами, над якими працював кожен із нас і ми разом, тому можна говорити про те, що я їх певний послідовник, учень, певним чином – продовжувач наукових шкіл. Я їм безмежно вдячний. Ми підтримуємо контакт, не так часто правда, бо була хвиля пандемії коронавірусу, зараз повномасштабне вторгнення і всі «наукові мандри» обмежилися останніми роками.

– Які дослідження Ви проводите зараз чи плануєте проводити найближчим часом?

– Проводжу, збираюся і буду найближчим часом. Це все пов'язано з організацією історії української еміграції, в основному, у США та Канаді. Проводжу це дослідження і потрібно зрозуміти багато моментів: що робила еміграція, для чого і як це впливає на сьогоднішній день. А це має вплив і великий. По великому рахунку, якби не інтелектуальна робота української еміграції і діаспори до здобуття Україною незалежності, то, напевно, що й незалежності не було. На момент незалежності, з точки зору політичного інтелекту, ми були близько нуля.

Тобто, окрім комуністичних наративів ми мало що знали в державотворенні. Зрозуміло, що ми опирались не повністю на комунізм, але не одним цим живе світ. І дуже багато ідей було взято із досвіду діаспори. Цей процес потрібно продовжувати, шукати і знаходити. Все це дає розуміння багатьох минулих і теперішніх процесів та визначає, певною мірою, напрям на майбутнє.

– На Вашу думку, чи довіряє суспільство науці зараз?

– Знаєте, щоб нікого не образити, ситуація зараз подібна до виборів. Наскільки суспільство чує голос розумних людей, науковців в тому числі, перед тим як робити політичний вибір – важко сказати, мабуть, не чує. Тому що робить свій вибір, незалежно від думки більш знайомих людей.

Говорити про те, чи довіряє суспільство науковцям, досить складно. Я думаю, що тут не тільки потрібно говорити про науковців. Необхідно враховувати наш «совковий пережиток» такої собі «шаріковщини», коли до інтелігенції і до тих, хто займається розумовою працею, було ставлення як до буржуїв. Це питання визначалось у всьому, в тому числі у питанні довіри. Дуже часто, якщо взяти до прикладу 30-ті роки ХХ ст., інтелігенція, науковці ставали жертвами репресій, тому що вони могли дати альтернативну точку зору, могли ввести її в суспільний простір, що було небезпечно для тодішньої влади. По великому рахунку, подібне ставлення зберігається й сьогодні, коли для людини, за рівнем її освіти, найвищою довірою користується телевізор, бо там є «правда», а інша точка зору сприймається як жарт чи як небезпека. Відповідь десь тут і криється.

Аліна Мартинова

Стереотипи в медіа та самооцінка молоді

Медіа – потужний інструмент формування сприйняття світу та сприйняття норм буття. Діти та підлітки – це найбільш вразлива група населення. Незміцніла психіка, слабка критичне мислення роблять їх особливо чутливими до зовнішніх впливів. Соціальні мережі, реклама, телебачення, мультфільми, комп'ютерні ігри транслюють картину ідеальної зовнішності та норми в соціумі, що, дуже часто, не відповідає реальності. У підлітків формується своєрідний «еталон», і, як наслідок, спотворене уявлення про себе та занижена самооцінка, помилкове відображення соціальної поведінки.

Стереотипні образи - це необ'єктивне уявлення про певні групи людей. У медіа вони представлені у вигляді шаблонних образів. Давайте розберемося, з якими стереотипними персонажами стикаються

діти та підлітки в медіапросторі.

Гендерні та соціальні стереотипи: дівчинка має бути ніжною, скромною, гратися з ляльками та любити рожевий колір, носити сукні, завжди виглядати гарно та слідкувати

за зовнішністю, головне її призначення - стати мамою. Хлопчики не повинні плакати та показувати свої емоції, мають бути рішучими, сильними, мужніми, їм не цікаво займатись творчістю, вони повинні стати готувальниками родини і мати «серйозну професію».

Яскраві приклади проявів гендерних стереотипів можна зустріти у дитячих мультфільмах. Наприклад, диснейвські принцеси – красиві, ніжні, добрі, їх супутники – рятівники, воїни, шукачі пригод. Реклама іграшок: для дівчат - рожеві набори з ляльками, кухнями та зображення того, як дівчинка «грає в маму», для хлопчиків - машинки, роботи, супергерої, в рекламі зображають їх як активних, сильних.

Приналежність до «крутих» дітей також формується завдяки стереотипам. Такі діти мають певний стиль одягу, нові гаджети, популярність у соціальних мережах та соціальну активність. У свою чергу, медіа

закріплюють цей образ через серіали, рекламу, блогерів, платформи для перегляду контенту.

Таким чином, під впливом вказаних факторів формується невідповідна самооцінка дітей та підлітків. Її активне формування припадає на вік від 8 до 17 років. Саме у цей період підлітки найбільш вразливі до зовнішніх впливів. Діти порівнюють себе з нав'язаними «ідеалами» з YouTube, Instagram, TikTok, серіалів, фільмів, реклам. Внаслідок цього відбувається зниження самооцінки, особливо, якщо дитина не відповідає картинці з медіа.

Ця невідповідність може спровокувати зародження комплексів щодо зовнішності, соціального статусу, поведінки і так далі. Комплекси, у свою чергу, несуть за собою жорсткі наслідки, зокрема депресію або розлади харчової поведінки – анорексію та булімію.

Як можна протидіяти впливу медіастереотипів на дітей та підлітків?

Перш за все, потрібно говорити з дитиною, бути для неї активним комунікатором, дорослі мають підтримувати дитину. Це є головним фактором формування здорової психіки. Дорослим потрібно бути уважним до емоційного стану дітей і підлітків та надавати їм підтримку. З ними потрібно говорити, що власна ідентичність, несхожість з іншими – це важливо та класно, що це є індивідуальність.

Стереотипи суттєво впливають на розвиток дітей та підлітків, формуючи не лише їхнє уявлення про навколишній світ, а й про власну особистість. Необхідно навчати дитину критично сприймати інформацію з медіа, пояснювати, що ідеальні образи - це фільтри реальності, які навмисно висвітлюють тільки найкраще. Потрібно наводити приклади різноманітного медіаконтенту. Це дозволить дітям зрозуміти власну ідентичність, не піддаючись нав'язаним стереотипам.

Дарія Охрімчук

«Людина має працювати...»

Біографічна довідка: Григорій Грибан - український учений у галузі фізичної культури і спорту та педагогіки, доктор педагогічних наук, професор кафедри фізичної культури та базової загальної підготовки Житомирського державного університету імені Івана Франка, Заслужений діяч науки і техніки України, академік Національної академії наук вищої освіти України, дійсний член Української академії наук, академік Академії наук вищої школи України, заслужений професор Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Автор 632 наукових та науково-методичних праць з проблем теорії і методики фізичного виховання, педагогіки, психології спорту, історії фізичної культури, з них 12 монографій, з яких 7 одноосібних, 23 навчальних посібників, серед яких 11 мають гриф Міністерства освіти і науки України та 44 державні свідоцтва на право інтелектуальної власності в Україні. Наукові праці опубліковані в 27 країнах світу. Член редколегій наукових часописів та збірників. Підготував двох докторів педагогічних наук та шість кандидатів наук з фізичного виховання і спорту та педагогічних наук.

Пан Григорій став одним із поважних науковців нашого університету, в якого студенти 1 курсу спеціальності «Журналістика, реклама та PR» взяли інтерв'ю до Дня науки.

- Що стало для Вас поштовхом до вибору фізичного виховання та спорту як основного напрямку наукової діяльності?

- Мені з дитинства подобалось займатися різними фізичними вправами. Проте, в моїй сільській восьмирічній школі не було можливостей для цього. Після 8-го класу я вступив до Коростишівського педагогічного училища і вже там активно почав займатися спортом, в основному, бігом. Був капітаном збірної команди Коростишівського педучилища з футболу, за цю ж команду брав участь в лижних перегонах та кросі, в яких став чемпіоном Коростишівського району. Після закінчення навчання служив в радянській армії в Чехословаччині, де активно продовжував займатися спортом. Виступав в міжнародних змаганнях «Дружба» з біатлону.

Повернувшись з армії, мріяв вступити до інституту фізичної культури. Тоді не було такої інформації, яку можна було швидко прочитати чи побачити, і батьки, попри моє бажання, орієнтували мене вступати на історичний факультет. Готуючись ціле літо, я пройшов майже всю програму з історії і буквально за два дні до вступу районний відділ освіти дав мені направлення на спортивні напрямки. В мене вийшло вступити до Вінницького державного педагогічного інституту імені Миколи Островського. Після його закінчення працював два роки в школі в своєму районі. Потім вступив в аспірантуру

Київського національного університету фізичної культури, яку успішно закінчив у 1983 році. В 1986 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю 13.00.04 — теорія та методика фізичного виховання та спортивного тренування.

Після закінчення аспірантури працював за направленням спорткомітету України, був направлений на роботу в Житомирський сільсько-господарський інститут на кафедру фізичного виховання та через рік став її завідувачем. Пропрацював там 30 років, пройшов усі посади - викладача, старшого викладача, доцента,

професора, завідувача кафедри. Я був першою людиною в Україні та другою на пострадянському просторі, яка захистила докторську дисертацію в системі аграрної освіти.

До науки в мене є певний потяг, є певні цілі. Не все вдається реалізувати, але працюю.

- Як змінювався Ваш науковий інтерес з часом і що сьогодні є для Вас найактуальнішим у цій сфері?

- В своєму житті я ніколи не покидав науку. Навіть в складні 90-ті роки, коли всі кидали роботу через невилат зарплат (був період, коли ми 8 місяців не отримували її), коли всі попередні вкладення були знецінені. Люди почали відкривати бізнеси, почали торгувати. Я й сам через це пройшов. Заробляв на цьому нор-

Польщі. На сьогоднішній день активно цитується більше ста моїх наукових праць. Також є багато статей в Англії, Франції, Японії, Австралії та інших країнах. Був певний інтерес в можливості друкування в нових для мене країнах. Зараз також маю багато запрошень з різних країн, оскільки мої роботи видно в міжнародній системі. В основному, це журнали з нижчим рейтингом, які запрошують науковців для його підняття. З такими журналами я намагаюсь не мати справу. Працюю для звітності університету, піднімаючи такі питання.

- У чому, на Вашу думку, полягає унікальність розробленої Вами методичної системи фізичного виховання студентів?

- Перш за все, методична система була першою докторською дисертацією в сфері фізичного виховання в Україні, та й, цілком можливо, на пострадянському просторі. Тоді докторські теми затверджувались Національною академією педагогічних наук України, і мою роботу затвердили. Я тоді працював в Поліському національному університеті та пов'язував тему ближче до напрямку закладу, до аграріїв, до студентів, які будуть працювати в аграрному секторі.

Цей напрямок виявився непростим. Докторську я захищав в віці 65-ти років. Моє дослідження базувалося на великому творчому доробку - більше 30-ти книг і монографій, більше 400 публікацій. Мені потрібно було зрозуміти в чому полягає суть методичної системи.

На сьогодні я знаю, що захищено більше 600 дисертацій, де ключовими є слова «методична система». Вона живе та продовжує розвиватись. Я також продовжую працювати над нею, розглядаю цілий ряд робіт, де пишеться про методичну компетентність фізичного виховання і яким чином майбутній викладач має володіти цими знаннями.

Прочитую слова колишнього представника Міністерства освіти і науки України: «Він чотири роки знаходиться на першому місці в рейтингу Міністерства освіти за кількістю виданих книг. Не має жодного вченого, який стільки написав про фізичне виховання». Не буду хвалити себе, це не мої слова. Я є єдиним науковцем в Україні, який працює на кафедрі фізичного виховання. За це від держави я отримав звання Заслуженого

діяча науки і техніки. Отримати це звання було моєю мрією. Думаю, що я дійсно його заслуговую, оскільки про це говорять рейтинги. Станом на сьогодні в Житомирі я є першим серед усіх вчених. Це є результатом роботи нашого колективу, кафедри, факультету, університету в цілому. Думаю, що цього недостатньо, тому працюю і надалі.

- Яким Ви бачите розвиток фізичного виховання в Україні в найближчі 10 років?

- Я думаю, що війна багато чого зрушить у сфері фізичного виховання. Президент говорив про це. Якоюсь на одній із зустрічей він відповів львівській студентці: «Ми будемо братися за фізичне виховання та відновлювати його, бо фізична культура - це не розвага, а серйозна справа».

Зараз наша кафедра перейменована на кафедру фізичної культури та базової загальної підготовки. Немає в нас зараз зв'язку між фізкультурою та військовою підготовкою, а без фізичної підготовки військовослужбовець - це не військовослужбовець. У виконанні бойових завдань важливу роль відіграють фізичні якості: витривалість, сила, швидкість, реакція. Фізичне виховання формує людину. Тому в цьому напрямку треба рухатись, реагувати на це. Я про це говорив і на міжнародній конференції, і розробникам програми фізичного виховання НУШ.

- Яке зі своїх досягнень Ви вважаєте найважливішим і чому?

- Я вважаю, що ще не маю найважливішого досягнення, ще не досягнув його. Я маю науковий ступінь доктора наук, професора, маю цілий ряд нагород. Ще є мрії, але про них не завжди розповідають. Буду намагатися залишатися в науці. В житті було багато пропозицій про роботу в інших закладах за вищу зарплату. Проте я хочу завершити свій творчий шлях в нашому колективі, не переходячи в інший. Дуже часто задумуюсь над тим, чи правильно я вчинив, перейшовши з Поліського університету до ЖДУ. Скажу, що не дуже добре бути лідером, бо чим вище ти підіймаєшся - тим більше в тебе з'являється недрогів. Є звісно і люди, які пишуться цім. Я завжди підтримую своїх колег, люблю, коли вони досягають чогось, вітаю їх, де б вони не були. Маю надію, що я себе ще повністю не реалізував.

Ілля Якимчук

Соціальні мережі та музичний смак молоді

Музичні вподобання можуть значно відрізнитися залежно від покоління, формуючись під впливом соціальних, технологічних та культурних змін. У сучасному світі, де цифрові платформи та алгоритмічні рекомендації стали головними інструментами для відкриття нової музики, молодше покоління значно відрізняється у своїх музичних звичках від попередніх.

Покоління Зумерів (народжені між 1995 і 2010 роками) вирости у світі, де швидкість споживання інформації визначає популярність контенту. У цьому контексті соціальні мережі, такі як TikTok, Instagram Reels та YouTube Shorts, значно змінили спосіб відкриття музики. Короткі відеоформати, які популяризують лише фрагменти пісень, стали головним каналом поширення нових треків.

Багато артистів, які стають вірусними в соціальних мережах, а саме в TikTok, отримують мільйони

відтворень лише завдяки 15-секундному фрагменту пісні. Це спонукає музикантів створювати треки, які мають яскравий момент у перших секундах, що робить їх привабливими для алгоритмів. Водночас, така система створює виклики для менш популярних жанрів, які не вписуються в короткий формат і потребують більшого заглиблення у музику. Наприклад, джаз, прогресивний рок або класична музика мають складніші композиційні структури, які рідко стають вірусними, що обмежує їхню популярність, особливо серед молоді.

Таким чином, попередні стандарти побудови композицій змінюються під впливом цифрових технологій, адаптуючись до нового, швидкого, стилю споживання. Spotify, YouTube Music та Apple Music аналізують поведінку користувачів, щоб пропонувати їм персоналізовані плейлисти. З одного боку, це дозволяє швидше

знаходити музику, яка відповідає індивідуальним вподобанням, з іншого — створює так звані «музичні бульбашки», коли слухачі отримують лише ті композиції, що схожі на їхні попередні вподобання. Це звукує музичний кругозір, адже багато людей можуть навіть не почути нових жанрів чи виконавців, які не відповідають їхньому попередньому шаблону прослуховування.

На противагу цифровому споживанню музики, у сучасному світі також спостерігається відродження фізичних носіїв — вінілу, касет та, навіть, компакт-дисків. Якщо спочатку вінілове звучання асоціювалося здебільшого зі старшими поколіннями, то тепер цей формат став популярним і серед молоді. Вінілова платівка сьогодні — це не лише носій музики, а й естетичний об'єкт, який створює особливий ритуал прослуховування.

Продажі вінілу навіть перевищили продажі компакт-дисків. Це

пояснюється кількома факторами. По-перше, для старших поколінь вініл є символом автентичності та ностальгії за аналоговою звучанням. По-друге, молоді також виявляють інтерес до цього формату, оскільки він пропонує унікальний фізичний ритуал прослуховування композицій, якого не можуть дати стрімінгові платформи. Також значну роль у поверненні фізичних носіїв відіграють артисти, які випускають обмежені серії вінілових платівок або касет, стимулюючи поповнення свою колекцію слухачам. Такі релізи часто супроводжуються ексклюзивними постерами, бонус-треками чи унікальним оформленням, що робить їх ще привабливішими.

Різниця у музичних вподобаннях між поколіннями відображає глобальні зміни у способах споживання культури. Молоде покоління орієнтується на цифрові платформи та короткий формат контенту, що

впливає на структуру сучасної музики. Водночас відродження вінілу й касет свідчить про прагнення до автентичності та глибшого емоційного зв'язку з музикою. Алгоритми відіграють ключову роль у формуванні смаків, що створює як нові можливості для артистів, так і виклики у вигляді стандартизації звучання. Таким чином, хоча технології змінюють спосіб споживання музики, її значення як інструменту самовираження та культурної ідентичності залишається незмінним.

Влада Мартинович

Історія – застереження для майбутнього

Готуючи перелік персоналій, з якими варто поговорити з приводу їх наукової діяльності, редактор порадив мені поговорити з Сергієм Стельниковичем, доктором історичних наук, професором кафедри історії України нашого університету. Він – один з наймолодших докторів наук у нашому навчальному закладі, дослідник історії України періоду II світової війни, регіональної історії Житомирщини, чотири рази був відзначений як «Молодий науковець року» ЖДУ імені Івана Франка, є лауреатом Всеукраїнської премії імені Івана Огієнка, лауреатом Житомирського обласного конкурсу «Краща книга року», лауреатом Житомирської обласної краєзнавчої премії, неодноразовим стипендіатом Кабінету Міністрів України, стипендіатом Верховної Ради, автор понад 100 наукових праць.

Від себе скажу – цікавий та ерудований співрозмовник. Далі – наша розмова:

— Чому Ви обрали саме цю наукову галузь?

— Я займаюся дослідженням історії України, зокрема періоду II світової війни, питань історичної пам'яті та регіональної історії Житомирщини. Чому обрав цей напрям? Історія мені завжди подобалася.

— Що Ви вважаєте своїм найбільшим науковим досягненням?

— Своїм найбільшим науковим досягненням вважаю комплексне вивчення діяльності українського національного руху опору Тараса Бульби-Боровця. Адже це дослідження спрямоване на відновлення історичної пам'яті українського народу, створення умов для національного примирення, осуду злочинів тоталітарних режимів.

— Скільки років Ви вже працюєте в сфері науки?

— Займатися науковою роботою я розпочав, будучи студентом другого курсу історичного факультету, тобто з 2001 року.

— Що Вас найбільше надихає в науковій роботі?

— Найбільше мотивує те, що мої наукові дослідження викликають зацікавленість як серед науковців-колег, так і серед широкої громадськості. Наприклад, праці, присвячені діяльності українського національного руху опору Тараса Бульби-Боровця, стали теоретичною основою для зачаткування у 2016 році на Житомирщині Всеукраїнського фестивалю «Олевська республіка».

— Чи отримуєте Ви спонсорську чи державну допомогу?

— Передусім, наукові дослідження відбуваються у межах загального навантаження науково-педагогічних працівників. Окрім того, нині є неабиякі можливості залучати до наукових досліджень грантові кошти. Так, кафедра історії України від 2023 року реалізує Модуль Жана Моне «Європейська інтеграція та Україна: історична пам'ять та міграційні виклики». Разом з іншими колегами я є виконавцем цього проекту.

Відбувалася і підтримка моїх наукових досліджень на загальнодержавному рівні. Упродовж 2018–2020

років я був стипендіатом Кабінету Міністрів України для молодих вчених; у 2021 році – стипендіатом Верховної Ради України для молодих учених-докторів наук; а за 2022 рік отримав премію Верховної Ради України молодим ученим.

— Хто Ваш улюблений науковець? Чи є хтось для Вас взірцем і чому?

— Не можу дати конкретної відповіді на це питання. Вважаю, що взірцем науковця має бути людина, яка не лише проводить фахові наукові розвідки, але й докладає максимум зусиль для популяризації своїх напрацювань.

— Які дослідження Ви проводите зараз чи плануєте проводити найближчим часом?

— Нині я, передусім, продовжую раніше розпочаті наукові дослідження.

— Як простими словами можна пояснити те, що Ви досліджуєте?

— Відповім тут словами Мігеля де Сервантеса, іспанського письменника другої половини XVI–початку XVII ст.: «Історія – скARBниця наших діянь, свідок минулого, приклад і повчання для сьогодення,

застереження для майбутнього».

— На Вашу думку, чи довіряє суспільство науці зараз?

— Вважаю, що так! На прикладі історії України хочу сказати наступне. Важливою умовою утвердження громадянського суспільства в Україні є відродження національної пам'яті, яка тривалий час нищилася тоталітарними ідеологіями. При цьому, звернення до історії, зокрема періоду II світової війни, що значно активізувалося останнім часом, зумовлене не лише необхідністю заповнити об'єктивним історичним змістом прогалини, «білі плями» в загальній

картині часів війни, а й тим, що воно сприймається як важливе соціальне замовлення, оскільки українське суспільство прагне осмислити справжні, позбавлені радянських ідеологічних міфів і кліше події 1939–1945 років. Це є важливою умовою декомунізації та цивілізованого європейського розвитку Української держави. Тим більше, що II світова війна та нацистський окупаційний режим уже десятиліттями є об'єктом як наукових історичних досліджень, так і предметом гострого ідеологічного й політичного протистояння.

Анастасія Скородинська

ННІ педагогіки святкує

Тижень ННІ педагогіки проходив з 7 по 11 квітня. Програма була цікавою та насиченою. По закінченні святкування редакція спрямувала кореспондента до Олени Гордієнко, заступника директора інституту з виховної роботи і взаємодії з громадськими об'єднаннями за відповідями на наші запитання про тижень інституту та коментарями.

— Що для Вас Тижень інституту?

— Традиційно Тижень Навчально-наукового інституту педагогіки ми відзначаємо в квітні, з приходом перших весняних днів, першого тепла. Для мене особисто – це можливість співпрацювати зі студентами, викладачами кафедр інституту для підготовки відповідних заходів. Думаю, для студентів – це тижень, коли можна повною мірою показати свою творчість, свою любов до обраної майбутньої професії, до рідного інституту та університету.

— Хто є організатором свята - дирекція чи Студентське братство?

— Ініціатива була з боку дирекції. Директор ННІ педагогіки Валентина Танська ініціювала проведення тижня, проте організаторами конкретних заходів виступали викладачі, лаборанти кафедр та студенти. Так, студентам запам'яталась театралізована вистава від здобувачів спеціальності «012 Дошкільна освіта», виставка «Українські письменники – дітям» з міні-інсталяціями. Ці чудові заходи підготували викладачі та студенти кафедри теорії та методик дошкільної та інклюзивної освіти. Звісно, й студентське братство не залишилось

осторонь та взяло на себе багато організаторської роботи.

— Які заходи та у які дні були заплановані?

— Кожного дня були заплановані певні заходи таким чином, щоб кожна кафедра та студенти всіх спеціальностей та курсів могли взяти участь у Тижні. Планували всі разом, у співробітництві кафедр та студентського братства, підготували афішу, де й представлені заходи Тижня (редакція - дивись посилання - <https://www.facebook.com/photo?fbid=1103849284877351&set=a.424925082769778>)

— Які курси були задіяні?

— Ми намагались задіяти всі курси попри те, що студенти випускних курсів у цей час перебували на виробничій практиці. Проте й вони взяли участь: в он-лайн заході - VII Всеукраїнській студентській науково-практичній Інтернет-конференції «Нові горизонти іншомовної освіти в XXI столітті», організованій кафедрою англійської мови з методикою навчання в дошкільній та початковій освіті, тематичній виставці «Posters of student's life». У виставці студентських творчих робіт «Наші таланти», організованій кафедрою образотворчого мистецтва та дизайну.

— Які заходи були найбільш популярні?

— Думаю, популярними можна назвати всі проведені заходи. Одним з цікавих був конкурс для студентів 1 курсу спеціальності «013 Початкова освіта» «Сучасний вчитель початкових класів: енергійність+креативність = результат», проведений кафедрою початкової освіти та культури фахової мови. Доцент кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління Наталії Бірук та студентів спеціальності «Середня освіта. Трудове навчання та технології».

Новими були флеш-моб «Професії ННІ педагогіки», у якому брали участь студенти-першокурсники всіх спеціальностей, гумористична пісенна вистава «If I was not upon the Stage» у виконанні здобувачів спеціальностей «Музичне мистецтво» та «Дизайн». — Що особисто Вам сподобалось найбільше? — Найбільше мені сподобалось те, що студенти та викладачі ННІ педагогіки протягом Тижня проявили себе як справжній згуртований колектив, міцна команда, в якій об'єднані люди дуже різних творчих і педагогічних професій: спеціальності «Початкова

Грищенко, Наталія Борисенко, Ірина Шинкарук.

— Який захід було презентовано вперше?

— Ми намагаємось оновлювати сценарій Тижня, тому були й такі заходи, що проводились вперше. Це майстер-клас з квілінгу (редакція - мистецтво виготовлення плоских або об'ємних композицій зі скручених у спіралі смужок паперу) від доцента кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління Наталії Бірук та студентів спеціальності «Середня освіта. Трудове навчання та технології».

— Що особисто Вам сподобалось найбільше?

— Найбільше мені сподобалось те, що студенти та викладачі ННІ педагогіки протягом Тижня проявили себе як справжній згуртований колектив, міцна команда, в якій об'єднані люди дуже різних творчих і педагогічних професій: спеціальності «Початкова

освіта», «Дошкільна освіта», «Дизайн», «Музика», «Середня освіта. Образотворче мистецтво», «Сценічне мистецтво», «Середня освіта. Технології» та інші. Приємно спілкуватись та співпрацювати з талановитою молоддю та творчими колегами, закоханими у свою справу.

Кожний із заходів залишив яскраві враження та став новим досвідом для наших студентів, а Тижень став можливістю для студентів та викладачів впевнитися, що ННІ педагогіки є унікальним колективом, який має цікаві перспективи розвитку.

— Чи запрошували Ви випускників на Тижень факультету?

— Зазвичай, випускники ННІ педагогіки запрошуються для зустрічей зі студентами, зокрема, для проведення конференцій, лекцій, семінарів, майстер-класів, просто для спілкування та обміну досвідом. Під час Тижня інституту проводилась Інтернет-конференція, тому наші випускники мали можливість виступити зі своїми напрацюваннями. А зустрічі вживу, безпосередньо в аудиторіях - це може стати цікавою ідеєю для проведення заходів Тижня ННІ педагогіки в наступні роки.

Анастасія Ткачук

День вишиванки у ЖДУ імені Івана Франка

Щороку, в третій четвер травня в Україні та світі відзначають Всесвітній день вишиванки. Вишиванка - це національне українське вбрання, сорочка, прикрашена вишивкою. Кожен регіон нашої держави має свої особливості цієї вишивки, що передають їх культуру та зберігають традиції предків.

День вишиванки відзначився ще одним масовим дійством - студенти 1-го курсу спеціальності «Журналістика. Рекламна та PR» пройшлися корпусами рідного університету, шукаючи одитих у вишиванки викладачів, ліцеїстів, студентів та співробітників нашого навчального закладу. Зустрівши людей у вишиванках, журналісти ставили їм п'ять запитань:

1. Що для Вас означає вишиванка?

2. Чи маєте свою вишиванку вдома? Як давно вона у Вас?

3. Ви одягаєте вишиванку лише на свято вишиванки чи носите її ще й в інші дні?

4. Чи є важливим популяризація традицій вишивки?

5. Чи знаєте Ви історію появи свята вишиванки?

Студенти отримували різні відповіді, їх співбесідники, хто з неохотою, а хто детально та із задоволенням розповідав про свою вишиванку, про свою «зустріч» з нею та дозволяв себе фотографувати. Ось, які відповіді отримали наші студенти-журналісти.

Андрій Близняк, кандидат філологічних наук, доцент кафедри журналістики, реклами та PR:

1. З однієї сторони вишиванка - це одяг, а з іншої сторони - це певний символ, символ України.

2. Вишиванку ношу вже років, мабуть, з тридцять. У мене є три вишиванки. Одна вже більш-менш старенька, вона в мене ще мабуть з 90-х років. Ця, що на мені зараз, доволі нова.

3. Вдягаю вишиванку на свята. Скажу так, що в нашому суспільстві не дуже прийнято, щоб вишиванку вдягали на весілля чи на якесь державне свято. На День вишиванки - так, само собою.

4. Вишивка як спосіб проведення часу, як спосіб заспокоєння, релаксації - це одне. Вишивка як спосіб заробляння грошей - це трошки інше. А вишивка, як звернення символу України, як певна традиція, коли кожен малюнок щось означає, то зовсім інше. Вважаю, що потрібно продовжувати розвивати традиції вишивки, але я не спостерігаю, щоб були якісь курси, навчальні предмети, пов'язані з вишивкою.

5. Звичайно, знаю історію свята. Мені дуже приємно, що його започаткували студенти, здається, Чернівецького університету на початку ХХІ століття. Приємно, що держава підтримала ініціативу студентів.

Кароліна Василенко, старша лаборантка кафедри журналістики, реклами та PR:

1. Для мене вишиванка це не просто одяг чи орнамент, це символ нації, який є кодований, який записаний різними орнаментами, тому що кожна область має свій орнамент, витканий або вишитий на полотні.

2. Я маю вдома і вишиванку, і вишиту сукню. Вишиванка в мене ще, напевно, зі школи, коли я була досить юною і малою. А вже вишиту сукню я придбала в досить дорослому віці з гарним орнаментом, таким, яким я хотіла, який виражав би, якщо не нашу область, то подобався б мені, орнамент, який відображав би мене як патріотку, як українку.

3. Я вишиванку іноді можу одягнути і в звичайні дні, якщо це саме вишиванка. А так, як правило, вдягаю на свята, тому що я вважаю, що це досить святковий одяг і він має цінний сенс.

4. Так, думаю, що популяризація традицій вишивки є важливою, тому що це символ українців. Це одна із тих традицій, яку ми повинні збагачувати і не забувати. Особливо зараз досить популярні різні вишивки, з сучасним орнаментом, але ми не повинні забувати і стародавні методи та орнаменти вишивки.

5. Я насправді не знаю, коли започаткували свято. Я знаю, що дата дня вишиванки змінюється. Але саму історію, хто її започаткував і коли це почалось, ні, не знаю.

Валерій Башманівський, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри журналістики, реклами та PR:

1. Вишиванка - це я, моя родина, моя Україна, моє минуле, моє майбутнє. Вишиванка - це, мабуть, усе.

2. Маю вишиванку і не одну. Для

В цей день українці по всьому світу вдягають вишиванки, йдуть у них на роботу, до храму, у місто, на базар, у магазин, до кумів та друзів, просто - «на вулицю», за свідуючи всім - «я - українець»!

У День вишиванки соціально-психологічний факультет наповнився атмосферою краси, національної гідності й жіночої сили. Тут відбулася виставка-презентація «Українські традиційні прикраси: історія і сьогодення», що поєднала науку, мистецтво і традицію.

Кандидатка психологічних наук Світлана Дмитрієва провела історичний експрес у символіку жіночих прикрас, розповіла про їхню роль у житті жінки, про матеріали, з яких їх виготовляли, різновиди та значення кожного елемента.

мене вишиванка - це не просто одяг, це свято.

3. Я вишиванку одягаю тоді, коли в мене особливо піднесений настрій. Для мене це своєрідна можливість показати людям, які поряд зі мною, своє щастя, свої досягнення, свої радості.

4. Популяризація традицій однозначно важлива. Бо вишивка, вишиванка - це не просто гарний одяг, це сенс нашого життя. Якщо брати кольористику, якщо брати історію, то вишиванка показує наше минуле. А якщо ми знаємо і пам'ятаємо минуле, ми можемо сьогодні жити повноцінним життям і проєктувати своє майбутнє на день завтрашній, післязавтрашній, на віки майбутнього.

5. Історія свята - це дуже складне питання. Чому складне? Бо, мабуть, навіть якщо запитати наших істориків, не всі зможуть однозначно дати на це відповідь. Адже, якщо брати вишиванку як певну символіку, то це, мабуть, туди аж до епохи скіфів потрібно звертатися, вона звідти пішла. Символіка, яка відображена на наших вишиванках, простежується в арабській культурі, вона простежується в епоху козаччини. Активно, знову ж, до неї звернулись, почали говорити, мабуть, у ХVIII-XIX столітті. Це дуже складний процес і він перебуває ще, мабуть, на етапах поглибленого вивчення.

Анастасія Іванова, студентка, бухгалтер:

1. День вишиванки для мене - це день українського символу.

2. У мене ось є ця вишиванка, що на мені, це вдома є інша, більш проста. Як давно, то вже не пам'ятаю.

3. Ту вишиванку, що в мене є вдома, я можу одягти і в звичайні дні.

4. Популяризація традицій вишивки, думаю, так, важлива.

5. Історію свята, чесно, не знаю.

Олена Мірошніченко, докторка психологічних наук, професорка кафедри професійно-педагогічної спеціальної освіти, адрогогіки та управління:

Родзинкою стали авторські роботи двох авторок - викладачки Світлани Дмитрієвої та студентки ННІ педагогіки Наталії Брановицької. Сучасне бачення традиційної жіночої прикраси вони представили у своїх унікальних виробках - витончених, яскравих, глибоко символічних.

Це був справжній простір натхнення: кольори, форми, фактури, що передають жіночу ніжність, силу і зв'язок поколінь.

Прикраси - як слова, якими жінка «вишиває» свою присутність у світі. Це про любов, гідність, пам'ять і стиль. Тут було не просто красиво, а по-особливому душевно.

<https://www.facebook.com/reel/1242252920808934>

1. Вишиванка для мене - це символ нашої нації, символ сили, продовження роду, берегині роду для жінки, а для чоловіка - це символ козацтва. І, взагалі, це дуже гарне свято, я його дуже люблю.

2. Маю вишиванку, яка зараз на мені, і ще в мене одна є, та, що залишилася вдома. Вона дуже давня і я її дуже бережу. Мені подарувала її моя свекруха, яка вишивала своїми руками. А ця вишиванка сучасна, я її купила на Закарпатті, мабуть, років 8 тому.

3. Я одягаю її не лише на це свято, іноді одягаю на Пасху, Різдво, День сім'ї, День матері, й на наші національні українські свята. Крім того, у всіх членів моєї родини є вишиванки. В чоловіка, сина, дочки, зятя, невістки, внуки, у всіх.

4. Мені б хотілося, щоб наші студенти знали не тільки загальноприйнятну вишивку, а щоб вони ще знали які є вишивки по областях, по регіонах. Адже кожен регіон має свій малюнок.

5. Історію свята, на жаль, не знаю. Знаю, що воно не так давно було започатковане, уже в роки незалежної України, але точно дати сказати не можу. Так, приблизно, років, мабуть, дванадцять тому, але я можу помилятися.

Даша Рибчинська, студентка ННІ іноземної філології:

1. Для мене вишиванка - це код нашої нації, це щось особливе, щось таке рідне.

2. Я маю свою вишиванку, вона на мені зараз. Мабуть, десь тиждень вона у мене є. Придбала її в магазині.

3. Одягаю, переважно тільки на свята, оскільки це для мене щось таке особливе. Тому так, переважно на свята.

4. Наші культурні традиції потрібно популяризувати - це ми, це українці, це дуже важливо, як на мене.

5. Історію свята, насправді ні, не знаю.

Юлія Лісова, кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти:

1. Для мене вишиванка - це, насамперед, гордість. Я пишаюсь тим, що в нас такий красивий національний одяг. Це дуже чудова нагода одягнути таку прекрасну сорочку як дитині, так і дорослому.

2. На мені ви можете бачити

вишиванку ручної роботи. Я її придбала близько 15 років тому. У мене виникло шалене бажання мати вишиванку. На той час це ще було не так популярно, як зараз. Напевно, це тоді тільки розпочиналось, ці всі акції, флешмоби. Я придбала собі вишиванку і дуже пишаюсь цим. В мене є ще одна, але ця - моя улюблена.

3. До широкомасштабного впровадження я вдягала вишиванку на свята - День міста, Великдень і так далі. Зараз, на жаль, тільки День вишиванки.

4. Популяризація традицій є важливою. Це ж наша культура, тому обов'язково кожному українцю треба мати таку сорочку.

5. Знаю, що студенти Чернівецького університету в 2006 році започаткували цю акцію і вона успішно має своє продовження.

Юлія Лисук, студентка природничого факультету:

1. Вишиванка - це символ нашої української культури, нашого народу. Це національний одяг, який, я вважаю, повинен бути у кожного. Вишиванку повинен одягати кожен, навіть на таке свято, як сьогодні. Плюс є дуже багато гарних вишиванок з символами нашого народу, нашої культури. Це, взагалі, наша традиція, її потрібно носити.

2. У мене є вишиванка, але на даний момент вона на мене трішечки замала. Вона в мене з класу, мабуть, п'ятого. Багато було заходів у школі, на які потрібно було одягати вишиванку. На ній зображені червоні маки. Вона доволі гарна, але я планую купувати нову.

3. Ми зараз носимо, певно, якийсь більш зручний одяг. Вишиванку, знаєте, не хочеться забруднити, тому одягаються на щодень люди зараз якось простіше. Хоча було б непогано, якби у вишиванках ходили й у повсякденному житті.

Закінчення на 12 стор.

День вишиванки у ЖДУ імені Івана Франка

Початок на 11 стор.

4. Популяризація, так, необхідна. Це наша культура, наші традиції, це потрібно, бо ми вирізняємося з-поміж інших народів.

5. Про історію свята трошки знаю. Знаю, що в 2006 році студентами історичного факультету було започатковане це свято. Здається, в Чернівцях, в тамтешньому університеті.

Ангеліна Поліщук, учениця 10-Д класу Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка:

1. Для мене вишиванка означає символ ідентичності та патріотичності українського народу, наш незламний дух.

2. В мене вдома є вишиванки моєї прабабусі та інших родичів.

3. Взагалі зараз вишиванка стала надзвичайно сучасним явищем, тож я одягала вишиванку і у звичайний день, наприклад, цього тижня.

4. На мою думку, популяризувати українське - це дуже круто. Популяризація традицій та звичаїв є дуже важливою. Це все наша культура та спадщина - це те, що робили наші попередні покоління, і це обов'язково потрібно зберігати.

5. Знаю, що свято започаткували в 2006 року, в одному з університетів України.

Ольга Кичирук, кандидатка хімічних наук, доцентка кафедри хімії, заступниця декана природничого факультету:

1. Для мене вишиванка - це символ родинності, символ зв'язку поколінь. Це такі теплі спогади і про маму, і про бабусю, про все тільки добре. Звичайно, це й символ нашої держави.

2. В мене є вишиванка, яка в мене недавно, лише три роки. Це моя особиста вишиванка, яку мені вишила мама на день народження.

3. Одягаю вишиванку, на жаль, тільки в свята.

4. Популяризація традицій вишивки є дуже важливою. На жаль, як виявляється, в наш час вишиванка недоступна для всіх. Але це дуже важливо. Ми - нація і ми маємо бути у вишиванках, хоча б в цей день. Ми маємо тримати ці традиції, які наші діди-прадіди започаткували.

5. Про історію свята не можу сказати, не знаю.

Вікторія Мариніч, студентка фізико-математичного факультету:

1. Вишиванка для мене означає символ моєї країни, символ нашого народу. Для мене сьогодні дуже важливо одягнути саме її, тому що я є українка, я поважаю свій народ.

2. Взагалі, я дізналась про існування вишиванки в першому класі, коли мені її подарувала мама на перший дзвоник, і кожного року я її змінювала. Моїй теперішній вишиванці вже майже два роки, я її придбала на перше вересня одинадцятого класу і одягаю дотепер.

3. Одягаю вишиванку на сьогоднішнє свято, але коли я ще навчалася в школі, ми одягали її на різні свята, такі як День козацтва, День знань, свято останнього дзвоника та інші. В повсякденному житті я не одягаю її.

4. Я вважаю, що так. Популяризація є важливою. Не обов'язково її одягати кожного дня, тому що це більше святковий одяг, але вишиванка є символом нашої країни, і тому популяризувати її все ж потрібно.

Олексій Башманівський, кандидат філологічних наук, доцент кафедри слов'янської і германської філології та перекладу, директор ННІ філології та журналістики:

1. Вишиванка - це щось справжнє, українське, щось рідне, тепле. Це спогади з дитинства, це те, що викликає повагу. Думаю, що вишиванка - це саме воно.

2. Мені здається, що цій вишиванці, яка на мені, вже другий рік. Подарувала її, як завжди, дружина.

3. Я одягаю вишиванку, швидше, лише на урочисті заходи та свята.

4. На мою думку, вишиванка і так популяризована. Молодь одягає її, дорослі одягають самі та одягають у вишиванки своїх дітей. Популяризація, взагалі, ніколи не шкодить, проте зараз з цим все нормально.

Ольга Кисла, діловод загально-го відділу:

1. Вишиванка для мене означає код нації.

2. Вишиванка, яку я ношу, це подарунок з 2023-го року.

3. Одягаю я її як на свята, так і в

повсякденні дні.

4. Популяризація традицій вишивки, на мою думку, є не тільки важливою, а також обов'язковою.

Анна Савина, начальниця відділу міжнародних та регіональних зв'язків, викладачка кафедри англійської філології та перекладу:

1. Для мене вишиванка - це наш національний символ, наша ідентичність.

2. Ця вишиванка, що на мені, на жаль, не ручної роботи, я придбала її минулого року. Вона мені дуже подобається. До цього в мене, звісно, теж були вишиванки, а це вже оновлення таке.

3. Насправді, ношу вишиванку не лише на її свято. Одягаю й в інші дні. Вона для мене як предмет гардеробу.

4. Популяризація безумовно важлива, оскільки це наша національна ідентичність та наша єдність. Ми ось всі групуємося, і показуємо, що ми українці.

5. Знаю, що свято започаткували в Чернівцях, звідки моя хрещена. Проте детальної історії я не знаю.

Олена Русецька, керівник прес-центру:

1. Для мене вишиванка - це кольори і символи, поєднані в єдине ціле, в яких закодована вся наша історія, культура, і, зокрема, мої сімейні, родинні традиції.

2. Зараз в мене звичайна магазинна вишиванка. В дитинстві моя мама вишивала, проте не сорочки, а рушники. Я зараз не вишиваю через брак часу, але ціную те, що ми маємо,

і дбаю про те, щоб воно продовжувалось і в моїх дітях, і в мені, зокрема.

3. Я люблю одягати вишиванку на Різдво, Великдень. Це свята, які наповнені символізмом, який відображається у вишиванці.

4. Популяризація, звісно, є важливою. Бо з часом це може зникнути, залишитись локально, в окремих регіонах, конкретних сім'ях. А як показує наше сьогодення - вишиванка зараз стала популярною. І ця популярність у кожного своя: хтось прикривається нею, в когось вона йде від глибини душі. Але тішить, що вишиванки з'являються в людей, і вони витягують їх зі своїх скриньок.

5. Те, що День вишиванки, як такий, був започаткований за ініціативи студентки, тобто, представниці молодого покоління, дуже тішить. Я сама розумію і тішусь, що така ідея просувається, бо просувати, популяризувати це, робити акценти на цьому, потрібно.

Інеса Новіцька, завідувачка відділу аспірантури та докторантури, доцентка кафедри професійно-педагогічної спеціальної освіти адрогогії та управління:

1. Скажемо так, вишиванка стала модною з 2014 року. Наприклад, в нашій родині завжди була традиція певного роду, тому для мене вишиванка - дуже особливий захисний оберіг. Я потім прочитала, що їх взагалі передають покоління в покоління, тому що це найсильніший оберіг, який, в принципі, може бути в українців. Також, коли матері робили вишиванки дітям, вони їх намолювали на добро, процвітання та захист.

2. Я вже сказала, що в мене є вишиванка дуже давня. Цій вишиванці понад 50 років, вона від мами. В мене своїх вишиванок мабуть з 18 штук.

3. І в інші дні, і у святкові дні, які для мене є урочистими, святковими, одягаю вишиванку.

4. Має бути не популяризація, це має бути нормою нашого життя. Тобто, якщо ми пригадаємо гарні такі фотографії наших предків, ми побачимо, що вишиванка була атрибутом щоденності, тому що щодня вона захищала. Просто були вишиванки, які одягали на свята, а були вишиванки буденного використання, тому я думаю, що це має увійти в наше повсякденне життя.

5. Ні, але сподіваюсь, що до наступного разу я дізнаюсь.

Яна Коломієць, учениця 10-В класу Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка:

1. Можна сказати, вишиванка — це предмет національного єднання, що поєднує всіх українців.

2. Так, є червона та блакитна, яка зараз на мені. Я планую пізніше купити ще вишите плаття.

3. На свята так, але більшість днів - ні.

4. Так, це є важливим, тому що з цього починається Україна, наша історія, культура, звичаї. Таке наше коріння, можна так сказати.

5. На жаль ні, я не знаю.

Катерина Дюжева, кандидатка філологічних наук, старший викладач кафедри журналістики, реклами та PR:

1. Вишиванка - це символіка нашого народу, це історична пам'ять, це вишивка, яка була ще у бабусі на її подушечках, на її ковдрах, на її рушниках.

2. Цю вишиванку вишивала не я, мені її подарувала троюрідна сестра, яка живе в Ірландії. Це ручна робота.

3. Одягаю вишиванку, зазвичай, лише на свята.

4. Популяризація традицій вишивки, звісно, є важливою, оскільки це наше коріння.

5. Про історію свята, на жаль не знаю.

Галина Гримашевич, кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри української мови та методики її навчання:

1. Вишиванка - це код моєї нації, мого народу, мого роду, який передається з покоління в покоління. І це те, що пов'язує мене з моїми предками, і, сподіваюсь, з моїми нащадками.

2. Взагалі, в моєму гардеробі, мабуть 5 чи 6 вишиванок. Вишиванка - це стан душі. І навіть тоді, коли нам не дозволяли носити цей одяг, коли це називали націоналізмом, я все-одно ходила в вишиванці. Споконвіку вони в мене були. Моя бабуса колись вишивала, мала багато вишиванок та довгих вишитих сорочок. Воно, мабуть, десь звідти і передається.

3. Одягаю я їх не тільки на свята. І на заняття ходжу до студентів у вишиванках.

4. Важливою є популяризація не тільки вишивки, а й будь-яких українських традицій. Бо та нація, яка не пам'ятає свого минулого, не знає традицій, слів, обрядів минулого, вона не має й майбутнього.

5. Колись цього свята не було, але українці від Сяну до Дону, уся Луганщина, уся Донеччина, які сьогодні окуповані, вони всі були в вишиванках. Якщо ми знайдемо світліни 20-х, 30-х років, та навіть після II світової війни, то дуже багато українців там були в вишиванках.

Закінчення на 13 стор.

День вишиванки у ЖДУ імені Івана Франка

Закінчення. Початок на 11-12 стор.

Дітки до школи ходили в них, а сьогодні це зробили таким штучним святом. Я за свято, бо їх в нас сьогодні дуже мало, і ми їх практично не святкуємо. А коли люди одягнули вишиванки сьогодні, то вони показали свою дотичність до українського народу.

Надія Верновицька, студентка фізико-математичного факультету:

1. Для мене вишиванка – це мова серця, мова нашого народу.
2. Мою вишиванку мені подарували на день народження, але загалом їх у мене п'ять. Одну з них мені власноруч вишивала мама бісером, всі інші я купувала.
3. Вишиванки я одягаю досить часто і на свята, і в звичайні дні.
4. На мою думку, так, тому що це наше ДНК, кожен візерунок на ній це дуже гарно. Популяризація вишиванки це дійсно важливо.

Юлія Харчишина, студентка ННІ іноземної філології:

1. Для мене вишиванка - це символ волі, символ України та символ єдності українців.
2. Загалом, вишиванки були в

мене постійно, ця, що на мені, приблизно роки два. Купувала її на День вишиванки.

3. Нощу вишиванку і в інші дні.
4. На мою думку, популяризувати досить важливо. Ми повинні показувати, що в нас є національний одяг. І, загалом, поєднувати вишиванку з повсякденним стилем, на мою думку, - дуже класно.

5. Наскільки мені відомо, це свято започаткували студенти Чернівецького університету в 2006-му році.

Анастасія Хоменко, студентка факультету фізичного виховання і спорту:

1. Вишиванка для мене є оберегом.
2. Вишиванка в мене вже другий рік. Вона з магазину.
3. Іноді я ношу її не тільки на свята, а й в звичайні дні.
4. Популяризація традицій обов'язково має бути.
5. Якщо я не помиляюсь, це свято започаткували в Чернівцях студенти історичного факультету в 2006-му році.

Анфіса Горбань, кандидатка філологічних наук, доцентка кафедри української та зарубіжної

літератур і методик їх навчання:

1. Вишиванка означає нашу ідентичність, її признання, те, як багатсько нас є. Це дуже давня традиція, якої не потрібно цуратися. Це також оберег та певне маркування, прив'язаність до регіону. Щоправда, якщо брати XIX століття, коли почали вишивати хрестиком, ця особливість трошки стерлася, але навіть досі на традиційних вишиванках ми можемо впізнати, з якого вона краю - Полісся, Поділля, Гуцульщина чи Київщина. Вишиванка, яка зараз може бути, звичайно, стилізована, а може бути авторською. Вона є не тільки естетичним призначенням українства, а також символом свята. І свято вишиванки, як на мене, дуже гарна традиція, хоча і порівняно нова. Сьогодні вишиванку поєднують й з іншим одягом. Наскільки я пригадую, Іван Франко, здається, першим почав поєднувати піджак із вишиванкою. Але, власне, ось це українофільство, тобто одягання в народний одяг, було популярним ще й раніше серед інтелігенції. На зображеннях ми можемо бачити і Лесю Українку, і Тараса Шевченка у вишитому.
2. Ця вишиванка, що на мені - фабрична, тобто я сама її не вишивала. Але вдома в мене є бабусина

вишиванка, яку я дуже рідко одягаю.

3. Вишивання - це традиція, яка збереглася в нас з давніх часів. Все-таки в кожній родині, може не своїми руками, але наші бабусі, прабабусі, вони багато вишивали. Деякі з цих речей, звичайно, вже не можна одягати через їх стан. Але вони зберігаються як пам'ятка, що надихає.
4. Формат моєї вишиванки такий, що її можна носити будь-коли, тобто це не тільки святковий одяг.
5. Про історію свята я не знаю.

Анастасія Гринь, студентка Житомирського медичного інституту, лікувальна справа:

1. Вишиванка частково є символом України та справжнього українця, тому в нього має бути вишиванка.
2. В мене вона була все життя, я носила її завжди, в інші свята, пов'язані з Україною та в повсякденні дні.
4. Популяризація є важливою, насамперед, для українців, тому що це наш народ і ми з цим пов'язані. Наші пращури теж носили вишиванки, тому це важливо.
5. Історію, чесно кажучи, не знаю.

Олена, студентка фізико-математичного факультету:

1. Вишиванка - це наше, це культура, це традиції, це те, що ми маємо зберігати.

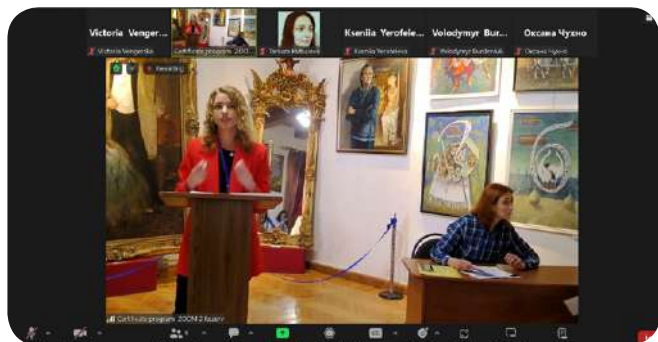
2. Моя вишиванка - це ручна робота, я не знаю точно хто вишивав, тому що мама купувала.

3. Ну, якщо купити ще якусь сукню з вишитими рукавами, то її можна носити на постійній основі. Але так як вишиванка в мене червона, то я думаю, що це більше для свята.

4. Популяризація, звісно, важлива, особливо зараз, коли знищують все українське, хоча і раніше знищували, проте зараз і території знищують, і культуру. Росіяни кажуть, що це все їхнє, тому треба якомога більше показувати, що це все-таки наше. І те, що візерунки вишиваються руками, це додає якоїсь такої гордості, що ось ми можемо створювати красу.

5. Історію свята, на жаль, не знаю.

**Софія Байдюк,
Карина Весельська,
Віолетта Жуківська,
Владислав Кастромицький, Аліна
Мартінова,
Анастасія Скородинська,
Артем Соколовський,
Олександр Стецюк,
Григорій Тимофеев,
Вікторія Фелюст, Ілля Якимчук**

У Кам'янці-Подільському відбулася Міжнародна конференція «Єврейство Східної Європи: історія, культура, традиції», яка зібрала науковців з України, Польщі, Угорщини, Ізраїлю та США. Захід став потужною платформою для обговорення спільної історичної спадщини, міжетнічних взаємин та ролі єврейських громад у розвитку регіону.

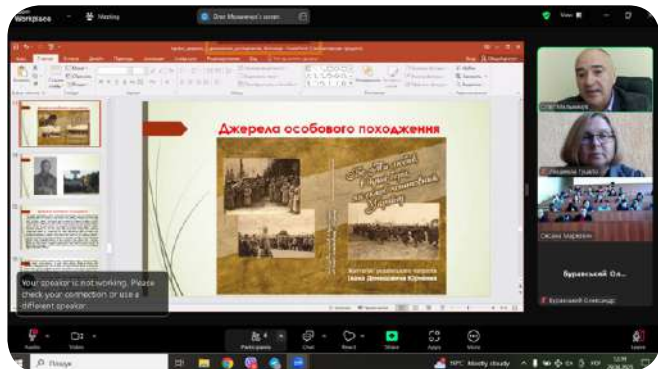
Житомирський державний університет імені Івана Франка був гідно представлений на цьому престижному форумі:

- Вікторією Венгерською — професоркою, завідувачкою кафедри історії України,
- Ігорем Слобожаном — аспірантом кафедри історії України, директором Державного архіву Житомирської області.

Представники ЖДУ долучилися до важливого академічного діалогу, презентували власні дослідження та підтримали розвиток юдаїки як перспективного напрямку в українській науці. Участь у таких заходах зміцнює імідж нашого університету як активного учасника міжнародної наукової спільноти.

Наукова дипломатія, історична пам'ять і міжкультурне розуміння — цінності, які ЖДУ підтримує в академічному середовищі щодня.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1251008700365112&set=pcb.1251009553698360>

Лекція «Архівні джерела у краєзнавчих дослідженнях» відбулася 29 квітня на факультеті історії, права та публічного управління в межах проекту «Запрошені професори в ЖДУ». Лекцію провів доктор історичних наук, професор, декан факультету історії та міжнародних відносин Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського Олег Мельничук.

Професор розповів про важливість архівних джерел у краєзнавчих дослідженнях, поділився методикою роботи з ними та власним досвідом написання наукових праць. Під час обговорення викладачі та здобувачі освітніх програм «Середня освіта (Історія)» та «Середня освіта (Історія та громадянська освіта)» обговорили перспективи участі молодих дослідників у наукових лабораторіях.

Особлива увага була приділена значенню локальної історії для збереження національної пам'яті та формування громадянської свідомості.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1252732743526041&set=pcb.1252732970192685>

Всеукраїнський круглий стіл «Новий дизайн системи забезпечення якості вищої освіти», організований Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти за підтримки ОБСЄ та Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, відбувся 29–30 квітня у Чернівцях.

- Участь у заході взяли:
- заступник Міністра освіти та науки Михайло Винницький;
 - представники Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти;
 - 38 ректорів закладів вищої освіти України;
 - заступник начальника Чернівецької обласної військової адміністрації Роман Гребя;
 - члени студентських організацій УАС та УСЛ;
 - освітні експерти.

Ректорка ЖДУ Галина Киричук взяла участь у роботі круглого столу, обговорила нові підходи до інституційної акредитації, побудови незалежних агентств та модернізації системи забезпечення якості освіти. У центрі професійного обговорення — концепти інституційної акредитації, створення незалежних агентств, постаакредитаційного моніторингу. Зазначалося, що ефективна імплементація потребує не лише нормативного підґрунтя, а й активної комунікації з академічною спільнотою. Ці дискусії — важливий крок до побудови справді європейської системи забезпечення якості освіти в Україні.

Приємно, що ЖДУ імені Івана Франка сьогодні разом з іншими провідними університетами працює на розвиток системи забезпечення якості вищої освіти.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1252721116860537&set=pcb.1252723736860275>

Турнір з настільного тенісу серед учасників бойових дій відбувся у спортивно-мультимедійному комплексі нашого університету. Команди силових структур Житомирщини зібралися, щоб через спорт підтримати фізичне здоров'я, психологічну стійкість і бойове братерство.

На відкритті турніру учасників привітали ректорка Галина Киричук, декан факультету фізичного виховання і спорту Андрій Лайчук та начальник ГУНП в

Житомирській області Олександр Ковтун.

Атмосферу заходу прикрасили виступи юних гімнасток спортивного клубу «Queen», які зарядили присутніх енергією та позитивом!

У турнірі змагалися команди: Головного управління Національної поліції в Житомирській області, Головного управління ДСНС України у Житомирській області, Державного закладу професійної освіти «Житомирська академія поліції», військової

частини 3047 Національної гвардії України.

Місця розподілились таким чином:
I місце — команда «Житомирської академії поліції»;

II місце — команда військової частини 3047 Національної гвардії України;

III місце — команда ГУ ДСНС України в Житомирській області.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1254645170001465&set=pcb.125464575334740>

Стратегії спілкування засобами альтернативної та додаткової комунікації

Світлана Цимбал-Слатвінська
доцент кафедри спеціальної та інклюзивної освіти, психологічного факультету
Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

01/05 10:30

zoom
<https://cut.ly/zpUOmQ>
(ідентифікатор конференції: 4279005145)
Пароль: 2023

На кафедрі психології, логопедії та інклюзивної освіти 1 травня завітала із гостьовою лекцією професор кафедри спеціальної та інклюзивної освіти Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, надзвичайно розумна жінка - Світлана Цимбал-Слатвінська з темою «Стратегії спілкування засобами альтернативної та додаткової комунікації».

Під час лекції слухачі ознайомилися із принципами альтернативної та додаткової комунікації, етапами її впровадження, з різними методиками, з якими можна працювати. Лектор поділилася як теоретичною інформацією, так і акцентувала увагу на практичних аспектах у роботі з різними клієнтами, поділилася корисними ресурсами та порадами.

Використання альтернативної та додаткової комунікації - це напрямок, який активно розвивається в Україні і її впровадження є ефективним у роботі як із дітьми, так із дорослими.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=122133128096763244&set=pcb.122133128732763244>

Керівні збори Української асоціації студентів (УАС) — найпотужнішого об'єднання студентських самоврядувань в Україні пройшли 3 травня у Чернігові. Серед учасників заходу була і голова студентського братства нашого університету Вероніка Богінська.

На зборах обговорювали:

- принципи командотворення в розрізі роботи студентсько-го самоврядування;
- ментальне здоров'я;
- вплив молоді на освітню політику
- актуальні освітні ініціативи та можливості.

Крім того, учасники мали змогу поспілкуватися з представниками програми «Ти як?», обговорити виклики, які постають в сучасних умовах перед студентами. Відвідали університети Чернігова та поспілкувалися з представниками місцевої влади, щоб обговорити співпрацю та підтримку молодіжних проєктів. Відкрита комунікація — ключ до ефективної взаємодії між студентством і владою, а також побудови активного громадянського суспільства.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1258827472916568&set=pcb.1258829312916384>

На факультеті історії, права і публічного управління відбувся вебінар «Мілітарний урбанізм в європейській та українській містобудівній традиції: археологічні та архівні дослідження, історична пам'ять та сучасний стан», присвячений 400-річчю першої писемної згадки про місто Батурин. Захід об'єднав істориків, археологів і дослідників із різних міст України.

У межах проєкту Еразмус+ модуля Жана Моне говорили про:

- особливості фортифікаційного та містобудівного розвитку Лівобережної і Правобережної України;
- роль археологічних та архівних досліджень у збереженні історичної пам'яті;
- як українські міста були частиною європейських культурних процесів ще у середньовіччі та ранньому модерному часі.

Серед запрошених спікерів були: Юрій Ситий, Наталія Пільтій та Максим Нескуба (Національний історико-культурний заповідник «Гетьманська столиця»); науковці з Полтави, Луцька та Ніжина.

Наш університет представляли професори Вікторія Венгерська та Ольга Білобровець, доценти Олександр Жуковський і Іван Ковальчук.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1253928176739831&set=pcb.1253928580073124>

Чемпіонат Європи з самбо серед юніорів та юніорок пройшов 25 квітня в м. Лімасол на Кіпрі. Студентка II курсу факультету фізичного виховання і спорту Віолетта Кумечко виборола 2 місце.

Вітаємо Віолетту та її тренера Олену Кумечко, бажаємо прогресувати й надалі показувати потужні результати на міжнародному рівні.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1178454757409224&set=pcb.1178454890742544>

Чемпіонат України з гирьового спорту серед студентів та Всеукраїнський турнір «Об'єднання — запорука розвитку» серед чоловіків та жінок відбувся з 2 по 4 травня у місті Львів.

Студентка III курсу ННІ педагогіки Ілона Орехівська посіла 2 місце у категорії 58 кг!

Вітаємо Ілону та її тренера Василя Пронтенка з чудовою перемогою!

Вебінар «Мілітарний урбанізм» в європейській та українській містобудівній традиції: археологічні та архівні дослідження, історична пам'ять та сучасний стан»

з нагоди 400-ї річчя першої писемної згадки про місто Батурин

2 травня 2025 р. о 10:30
107 ауд.

Спікери
Каріна Солдатова, Юрій Ситий

Запрошені доповідачі
Наталія Пільтій, Максим Потапенко, Юрій Пуголюк, Вікторія Венгерська, Сергій Панишко, Іван Ковальчук, Ольга Білобровець, Олександр Жуковський

На природничому факультеті відбувся інструктаж для студентів та викладачів щодо дій у випадку виявлення вибухонебезпечних предметів та мін

Провів заняття Ігор Поліщук, фахівець з мінної небезпеки, інструктор Житомирської обласної організації Товариства Червоного Хреста України, який ознайомив присутніх із правилами поведінки у разі виявлення підозрілих об'єктів; основними типами мін та вибухонебезпечних предметів; правилами поведінки під час стрілянини, обстрілу або атаки дрона-камікадзе; алгоритмом інформування відповідних служб; важливістю обережності та підвищеної уваги у повсякденному житті; розказав як діяти, щоб зберегти життя своє та інших.

Студенти та викладачі активно долучилися до обговорення та поставили низку практичних запитань. Такі заходи є надзвичайно актуальними в сучасних умовах та сприяють формуванню культури безпеки серед молоді.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1258774276256109&set=pcb.1258775026256034>

У Житомирському обласному краєзнавчому музеї презентували унікальний проєкт, що повертає з небуття імена видатних жінок нашого краю. Софія Косова, Олена Пчілка, Надія Овсяннікова, Ванда Щеківська, Віра Нечаївська, Вероніка Морозівна, Олена Левчанівська, Наталія Скорульська, Наталія Оржевська, Марія Копачевська, Валентина Тригубова, Марія Пономаренко — ці постаті вписали свої імена в історію Житомирщини, України й світу, попри спроби радянської влади стерти їх імена з історії.

Проєкт «Голоси жінок Житомирщини» реалізовано ГО «Скрина корисних справ» за підтримки Українського Жіночого Фонду.

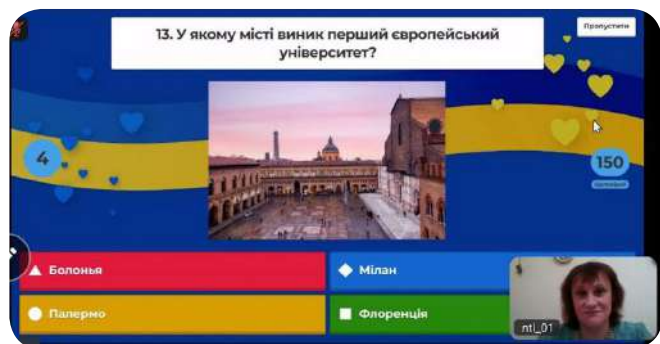
Наш університет пишається тим, що завідувачка кафедри історії України професорка Вікторія Венгерська виступила історичною експерткою проєкту. Під час презентації вона розповіла про свою роботу в архівах та поділилася досвідом використання штучного інтелекту для візуалізації образів героїнь.

Серед спікерок заходу також були:

- Інна Палько — керівниця проєкту;
- Юлія Каплун — заступниця директора Житомирського краєзнавчого музею;
- Людмила Янушевич — депутатка Житомирської міської ради, голова депутатської групи «Рівні можливості»;
- Інна Бурдейна — засновниця приватної школи сучасного балету

Цей проєкт — важливий крок до відновлення історичної справедливості та популяризації жіночої історії нашого краю.

<https://www.facebook.com/photo?fbid=1258820069583975&set=pcb.1258821922917123>

Бібліотека університету стала співорганізатором ювілейного турніру до Дня Європи. 10-й Всеукраїнський інтелектуальний студентський онлайн-турнір «ЄвроФормат: сила у різноманітності!» зібрав справжніх інтелектуалів з усієї країни — 21 команду та 154 учасники!

Участь у турнірі взяли й здобувачі факультету історії, права та публічного управління освітньої програми «Середня освіта (Історія та громадянська освіта)»: Ганна Миколюк, Ярослав Гусаківський та Артем Семененко

Це була гаряча битва розумів, де вирішувала не лише ерудиція, а й вміння працювати командно, мислити стратегічно, довіряти логіці й інтуїції.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1264044375728211&set=pcb.1264044849061497>

Надзвичайно змістовна й інтелектуально-провокативна лекція докторки філологічних наук, професорки ЛНУ імені Івана Франка Світлани Маценки «Творчість Е. Т. А. Гофмана у світлі сучасної теорії гендеру» відбулася 14 травня в ННІ іноземної філології.

Пані Світлана, знана українська дослідниця, представила оригінальне, глибоке інтерпретативне бачення творів німецького романтика. Зокрема, роман «Життєва філософія кота Мура» та повість-казка «Малюк Цахес на прізвисько Цинобер» були осмислені крізь призму понять квір-теорії, що сформована в межах сучасних гендерних студій.

Такий підхід дозволив побачити тексти у новому світлі, відкривши актуальні сенси та розставивши нові акценти відповідно до викликів сьогодення.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1264869848978997&set=pcb.1264870358978946>

ЖДУ став бронзовим призером обласної Універсиади серед студентів закладів вищої освіти Житомирщини 2024/2025 з мініфутболу. Змагання чоловічих студентських команд проходили 15-16 травня. Вітаємо нашу команду та бажаємо нових перемог!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1195089505745749&set=pcb.1195090315745668>

Ювілейна Х Всеукраїнська науково-теоретична конференція «Актуальні проблеми сучасної філософії та науки: виклики сьогодення», яка об'єднала учасників з п'яти країн світу та десяти вітчизняних вишів, відбулася 15 травня на базі кафедри філософії та політології. Відкрила конференцію проректор з наукової роботи професор Вікторія Жуковська.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=2411269149247439&set=pcb.2411269389247415>

Данило Сич, студент факультету фізичного виховання і спорту, став чемпіоном України з сучасного п'ятиборства серед юніорів та бронзовим призером серед дорослих! З 14 по 17 травня в Києві проходив Літній чемпіонат України з сучасного п'ятиборства у новому форматі: смуга перешкод, фехтування, плавання, лазер-ран.

Вперше в Україні змагання пройшли за цією інноваційною програмою!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1197258252195541&set=pcb.1197187258869307>

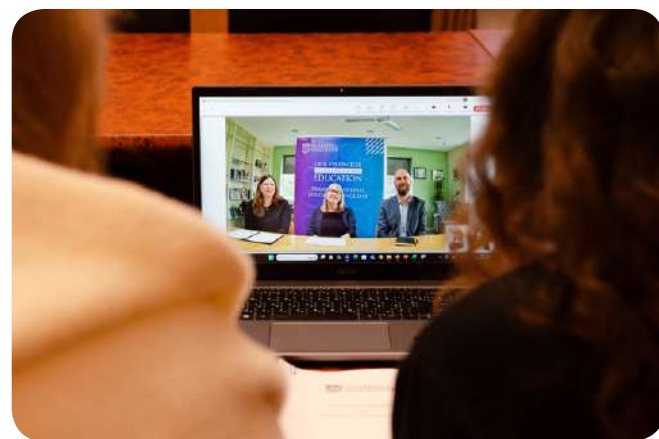
Відкритий кубок України WABBA-2025 (всесвітня аматорська асоціація бодібілдингу) пройшов 18 травня в місті Львів. Владислав Паламарчук, студент III курсу факультету фізичного виховання і спорту, став бронзовий призером змагань.

Вітаємо Владислава з чудовим результатом!

За результатами фінального етапу BOI-2025 (Балтійської олімпіади з інформатики), що проходила у м. Торунь, Польща, учень 11 класу Наукового ліцею Дмитро Юзькевич виборов бронзову медаль.

Щиро й сердечно дякуємо Сергія Жуковського, вчителю інформатики Наукового ліцею, заслуженому працівнику освіти, кандидату педагогічних наук, доценту кафедри комп'ютерних наук та інформаційних технологій за ґрунтовну підготовку переможців та незмінно натхненне наставництво!

Житомирський державний університет імені Івана Франка уклав Меморандум про взаєморозуміння з Університетом Вінчестера (Велика Британія) в межах ініціативи Twinning.

Укладення цього документа стало важливим кроком до розбудови стратегічного партнерства, що передбачає:

- спільну розробку та академічний супровід освітніх програм;
- програми академічної мобільності для викладачів і здобувачів вищої освіти;
- інтеграцію запрошених науковців у навчальний процес;
- реалізацію міжуніверситетських наукових і дослідницьких проєктів.

Ця співпраця відкриває нові горизонти для міжнародного розвитку нашого університету, сприяє підвищенню якості освіти, активізації наукової діяльності та зміцненню європейських академічних цінностей.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1266005132198802&set=pcb.1266005802198735>

Студенти та викладачі університету 17-18 травня відвідали легендарні палаци Вінниччини та дивовижне місто Умань. За два дні вдалося побувати в Вороновицькому музеї історії авіації та космонавтики, Немирівському палаці княгині Щербатової, палаці Потоцьких та музеї-квартирі Миколи Леонтовича в Тульчині, мавзолеї-усипальниці Потоцьких в селі Печера, Національному дендрологічному парку «Софіївка» НАН України, єврейському кварталі Умані; також погуляти уманською набережною Осташівського ставу і, на завершення, в Міжнародний день музеїв, 18 травня, відвідати Уманський (не)музей - Будинок Файнштейна. За цей час, також, вдалося жодного разу не змокнути під дощем

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1268111828654799&set=pcb.1268116535320995>

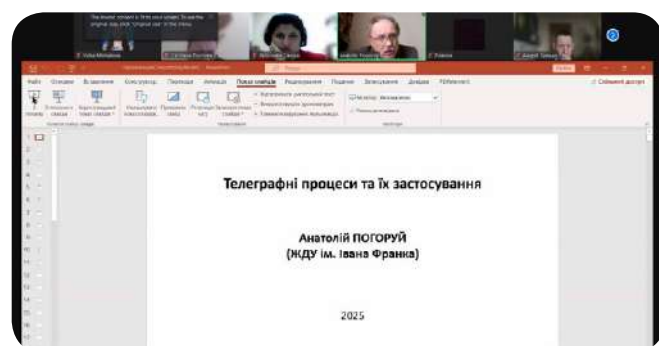

Доценти Наталія Прокопчук та Олена Кузьменко, старший викладач Юлія Климович, викладачі кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти, 23-25 травня взяли участь у щорічній конвенції TESOL-Ukraine, яка цього року проходила під гаслом «Rising Together - Teaching with Hope and Strength».

У дружній та мотивуючій атмосфері конвенції вони мали змогу: дослідити нові можливості застосування штучного інтелекту в ELT, поділитися ідеями щодо ефективних warm-ups, дізнатися більше про соціально-емоційне навчання, зануритися в світ мультимедіа як інструментів навчання, побачити потенціал віртуальної реальності в освітньому процесі та ознайомитися з ресурсами, що полегшують щоденну роботу вчителя.

Ця подія стала чудовою нагодою для професійного зростання, обміну досвідом та зустрічей зі справжніми професіоналами у царині навчання та викладання англійської мови.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1266947745431445&set=pcb.1266948115431408>

I Всеукраїнська науково-практична конференція «Науковий пошук: сучасні проблеми інформаційних технологій, математики, фізики, астрономії, управління та освіти» проходила 15-16 травня на фізико-математичному факультеті. В роботі конференції взяли участь понад 100 учасників з різних куточків України, які представили наукові доробки в шести секціях.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1188438939959837&set=pcb.1188440823292982>

Фінальний концерт Відкритого Всеукраїнського літературного фестивалю-конкурсу для дітей та молоді «Обрії душі» стартував 17 травня в Житомирі. Ліцеїсти Наукового ліцею ЖДУ імені Івана Франка долучились до конкурсу та демонстрували не лише власну прозу й поезію, а й отримали нагороди:

- дипломанткою конкурсу стала Віра Ядєєва, учениця 11-А класу, наставник Катерина Яриновська;
- лауреатами стали Дарина Ніколаєва, учениця 10-Д класу, Софія Бойко з 10-В. Даниїл Хренов, учень 10-В класу, взяв участь у концерті та продекламував свої твори зі сцени. Наставником його була Іванка Будько.

Особливо приємно бачити серед лауреатів і нашу талановиту випускницю Таню Хомич.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1419195112410033&set=pcb.1419196135743264>

Студенти ЖДУ імені Івана Франка розпочали виробничу практику на базі Інституту картоплярства НААН України. Серед учасників – здобувачі спеціальності «Тепличне господарство» Павлюк Юрій та Шевчик Артем.

Практика – це можливість для студентів зануритися в науково-дослідну роботу, взяти участь у польових дослідженнях, працювати з банком сортів in vitro, вивчати технології зберігання насіннєвої картоплі та дізнаватися про дикі види картоплі, що використовуються у селекційних проєктах.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1276667047799277&set=pcb.1276667631132552>

Студенти ННІ філології та журналістики 23 травня під час екскурсії, організованої викладачами Оленою Юрчук та Андрієм Усатим, поринули в історію міста Житомира, познайомилися з його видатними мешканцями й відвідали цікаві локації.

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=3796232570676156&set=pcb.1430974674764119>

В університеті на запрошення кафедри права та публічного управління відбулася зустріч із Наталією Кризиною, докторкою наук державного управління, професоркою, Заслуженим лікарем України, директоркою Навчально-наукового медичного інституту ПЗВО «Київський міжнародний університет».

Присутні — викладачі, студенти спеціальностей «Право», «Публічне управління та адміністрування», а також працівники медичної служби та державного управління — обговорили реалії та перспективи медичної галузі в Україні; ключові виклики реформи другої ланки медичної допомоги, зокрема створення госпітальних округів; кадрове та фінансове забезпечення сфери охорони здоров'я; взаємозв'язок освіти та медицини в підготовці сучасних фахівців.

інших: понад 200 українських медиків загинули, більшість – на робочих місцях.

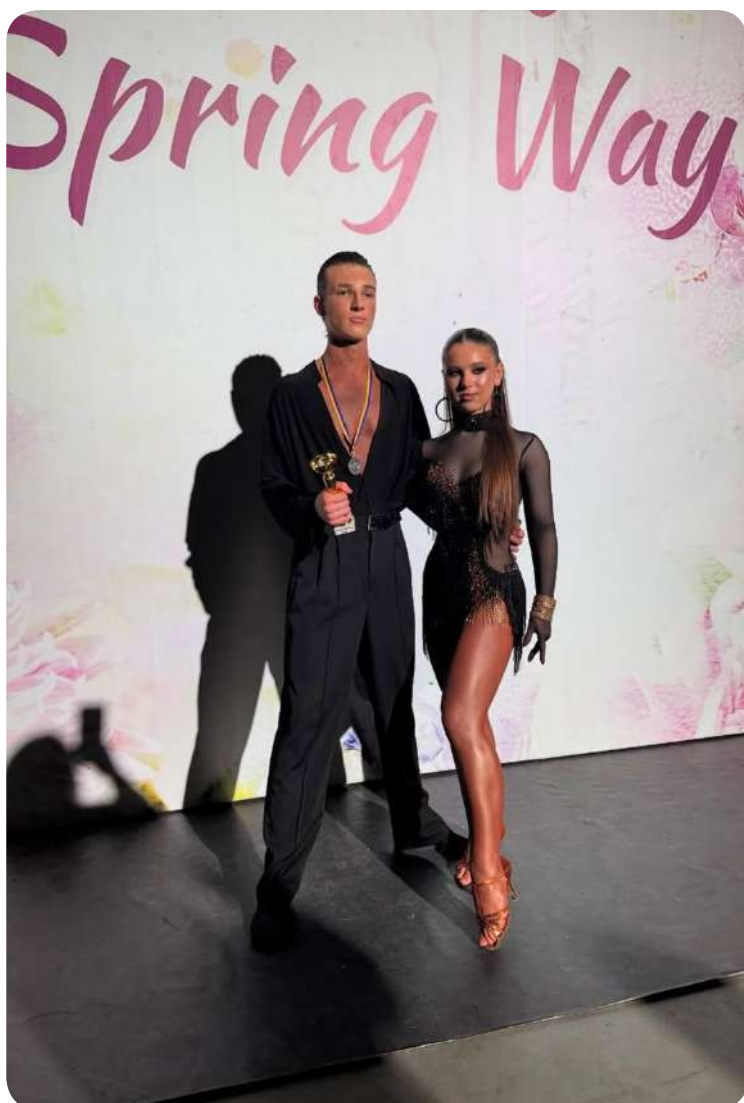
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1275784127887569&set=pcb.1275797571219558>

На змаганнях «Dance Spring Way», які відбулись 03 травня 2025 р. у м. Києві, учень 10-Д Наукового ліцею Тудачков Олександр продемонстрував неймовірну майстерність у парному танці, виборовши почесне II місце у категорії Молодь-1 (D, C, Rising Star). Це досягнення стало результатом наполегливої праці, відданості улюбленій справі та таланту.

Танцюристи вразили суддів своєю технікою виконання, що включала складні елементи та бездоганну координацію. Кожен рух був витонченим і елегантним, що підкреслювало підготовленість та артистизм спортсменів. Юні таланти вміло передавали емоції, занурюючи глядачів у атмосферу танцю. Варто зазначити, що партнери працювали як єдине ціле, демонструючи чудову синергію та взаєморозуміння.

Цей успіх не лише свідчить про особисті досягнення ліцеїста, а й про те, як важливо підтримувати один одного у творчих починаннях. Вітаємо нашого переможця та бажаємо нових висот у світі танцю!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=3918190468443080&set=pcb.3918192835109510>

Чемпіонат України на криту трек серед чоловіків та жінок, юнаків та дівчат пройшов з 5 по 9 квітня у місті Львів.

Маша Райківська, студентка факультету фізичного виховання і спорту, показала відмінний результат, обігнавши суперників та посіла 1 місце у гонці командний спринт. Від щирого серця вітаємо Машу та її тренера Руслана Пархоменка із заслуженою перемогою! Бажаємо нових, не менш яскравих, звершень і злетів. Нехай зірка слави не згасає, сили накопичуються, а здоров'я дозволить все це здійснити в кращому вигляді!

Команда кафедри початкової освіти та культури фахової мови у складі викладачів Валентини Підгурської, Олександри Марущак, Ірини Голубовської, Валентини Танської та лаборантки Анастасії Дідківської виборола міжнародний освітній проєкт! Проєкт має промовисту назву — «Скриня дослідника» (The Play Box) — і спрямований на розвиток навчання через гру, дослідження та творчість у початковій школі.

Ця ініціатива стала можливою завдяки співпраці з ChangeX і щедрій підтримці the LEGO Foundation у межах глобальної програми «Створімо світ гри і дитинства»

Щиро вітаємо Альону Кондрачук, студентку факультету фізичного виховання і спорту, з почесним III місцем у Всеукраїнському конкурсі наукових робіт для студентської молоді за спеціальністю 014 Середня освіта (Фізична культура).

Тема наукового дослідження: «Формування мотивації в учнів середніх класів на уроках фізичної культури засобами брейкінгу». Науковий керівник — професор кафедри фізичної культури та базової загальної середньої освіти Григорій Грибан.

Доцент кафедри міжкультурної комунікації та іншомовної освіти Олег Гирин 4 травня взяв участь у чемпіонаті України з бігу на 12 годин. За результатами змагань він подолав 110 кілометрів і виборов 2 місце у своїй віковій категорії.

До того ж Олег Гирин виконав норматив кандидата у майстри спорту, продемонструвавши неймовірну витривалість, силу волі та спортивний характер.

Пишаємося досягненнями наших колег, які надихають власним прикладом прагнути до нових вершин — і в науці, і в спорті!

Кубок України з пікболу та відкритий майстер-клас відбулися 26 квітня на спортивній арені ЖДУ. Що таке пікбол? Поєднання тенісу, бадмінтону та настільного тенісу. У пікбол грають на майданчику розміром з бадмінтонний, використовуючи спеціальні ракетки, схожі на великі ракетки для настільного тенісу, та перфорований пластиковий м'яч. Гра може бути парною або одиночною, а метою є перебити м'яч через сітку так, щоб суперник не зміг його відбити. Це динамічна, соціальна та дуже захоплива гра, яка підходить для людей будь-якого віку та рівня фізичної підготовки.

Організацію та проведення змагань взяла на себе Федерація пікболу України, що свідчить про високий рівень заходу та зростання популярності цього виду спорту в нашій країні.

Особливої цінності цьогогорічному Кубку України додав його благодійний характер. На заході проводився збір коштів на підтримку наших незламних українських ветеранів.

Урочисте відкриття соціального арт-проєкту-виставки «Надія — сум твоєї втрати», автором якого є молодий художник, студент ЖДУ імені Івана Франка Костянтин Баранович відбудеться 3 червня о 13:00 в Житомирській обласній універсальній науковій бібліотеці імені Олега Ольжича.

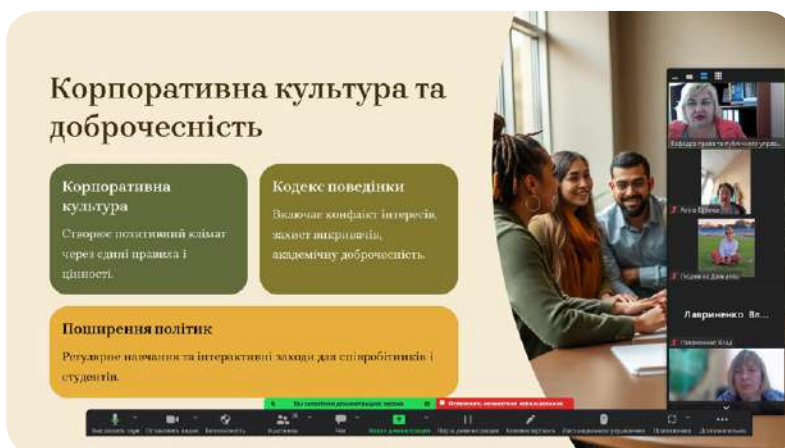
Ця виставка — спроба через мистецтво осмислити наш непростий час, передати емоції надії, суму, радості

й втрати, які проживає кожен з нас. Автор запрошує глядачів зазирнути в глибину власних почуттів і роздумати над тим, як надія народжується навіть у темні часи.

Виставка триватиме з 3 по 30 червня 2025 року.

Не пропустіть можливість побачити світ очима молодого митця, який вже сьогодні творить мистецьку історію сучасного Житомира.

Організацію антикорупційної роботи в університеті під час атестації здобувачів та вступної кампанії 2025 року 30 травня обговорили учасники освітнього процесу університету під час відкритої зустрічі з уповноваженою особою із запобігання та виявлення корупції Ольгою Рудницькою.

Учасники заходу були ознайомлені з антикорупційними інструментами та механізмами для функціонування університету на засадах прозорості та доброчесності

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=9748124355298818&set=pcb.1939134446864553>

Ліцеїсти Наукового ліцею Єлизавета Таргонського (11 клас) та Олексій Іколенко (10 клас) у складі команди «Супремум» ЖМЦНТУМ стали абсолютними чемпіонами Всеукраїнського математичного турніру KSE «Поза 30»!

Турнір відбувся у Київській школі економіки за участю сильних команд з усієї України. Наші здобувачі освіти та їх наставники вкотре довели, що найкращі серед найкращих!

Щиро й сердечно дякуємо Андрію Таргонському,

вчителю математики Наукового ліцею, спеціалісту вищої категорії, кандидату фізико-математичних наук, доценту кафедри математичного аналізу бізнес-аналізу та статистики, Олександрові Довгопятю, вчителю математики Наукового ліцею, доктору філософії спеціальності «Математика», викладачу кафедри математичного аналізу бізнес-аналізу та статистики за ґрунтовну підготовку переможців!

<https://www.facebook.com/photo/?fbid=695507742863341&set=pcb.695509066196542>

Трендсеттери змінюють стандарти краси

Світ краси змінюється з неймовірною швидкістю, і значну роль у цьому процесі відіграють трендсеттери — люди, які задають нові стандарти та впливають на мільйони користувачів соціальних мереж. Сьогодні саме вони стають рушійною силою у формуванні уявлень про зовнішність, стиль та красу серед молоді. Але як саме трендсеттери змінюють ці стандарти, і чому їхній вплив такий потужний? Давайте розглянемо це детальніше.

Трендсеттери — це лідери думок, які першими випробовують нові тенденції та діляться ними зі своєю аудиторією. Вони створюють тренди, які згодом підхоплюють мільйони молодих людей по всьому світу. Це можуть бути відомі блогери, актори, моделі або навіть звичайні люди, які завоювали довіру своїми порадами та сміливими експериментами зі стилем.

В епоху Instagram, TikTok і YouTube, де кожен пост може стати вірусним, трендсеттери стали агентами змін у сфері краси. Зараз у TikTok набирають популярності відео, що демонструють «чисту» або натуральну красу, яка не підганяється під жорсткі стандарти.

Раніше стандарти краси задавалися переважно глянцевиими журналами та телевізійною рекламою. Вони були обмежені вузьким колом моделей з ідеальною зовнішністю, що формувало стереотипи про «правильну» красу. Але з появою трендсеттерів цей формат змінився.

Сьогодні на перший план виходять особистості з унікальним стилем, які часто показують себе такими, якими вони є — з недосконалостями, природними рисами та індивідуальним стилем. Популярні блогери відкрито говорять про свої особливості зовнішності, демонструють фото без ретуші та розповідають про боротьбу з комплексами. Це дає молоді можливість побачити

реальні образи, а не ідеалізовані картини з журналів.

Трендсеттери сьогодні — це не просто люди, які диктують моду, а справжні лідери, що формують світогляд молоді. Вони допомагають переосмислити стандарти краси, роблячи їх більш різноманітними та доступними. Завдяки їм соцмережі перетворюються на простір, де цінується індивідуальність, самодіяльність та реальність. Але водночас важливо, щоб молодь критично сприймала контент і не потрапляла під вплив нових, але не завжди здорових трендів. Адже справжня краса — це не слідування моді, а гармонія із собою.

Олександра Сич

Популярність теорії змов серед молоді

Теорії змов так само небезпечні, як і фейки, адже формують недовіру, підозрілість до всіх і всього, відчуття, ніби хтось стоїть вище за тебе і контролює увесь процес, а ти – маленький та безпомічний, не здатний зробити абсолютно нічого. До цього додається ще й відчуття безпорадності. Війна – ідеальне середовище для появи та поширення конспірології, особливо серед молоді. Але чому?

1. Потреба в інформації. Коли ми відчуваємо когнітивний голод, тобто бажання заповнити інформаційну прогалину, ми шукаємо матеріали на відповідну тему. Якщо відповідей на питання, що виникають у нас стосовно, наприклад, подій у країні, недостатньо в українських джерелах, то їх шукатимемо в інших. І ці «інші джерела» можуть запропонувати відповідь у вигляді теорій змов та фейків. Таким чином, пропагандисти задовольняють потребу людей в інформації й досягають своїх цілей.

2. Конспірологія дарує відчуття легкого контролю. Хоча раніше я писала про те, що віра в теорії змови сприяє відчуттю безпорадності,

з іншого боку, знання того, що «насправді» відбувається в світі, може викликати у людини відчуття власної винятковості серед інших, оскільки вона відчуває, що знає те, чого не знають інші. Конспірологія стає ніби знайденим пазликом до картини, після чого все стає зрозумілим і простим.

3. Емоції. Вище я вже порівнювала теорію змов з фейками, але вони мають ще одну спільну рису: їх мета – викликати емоції. Теорії змови часто мають елементи сенсаційності, що викликає інтерес і емоційне збудження. А завдяки соціальним мережам конспірологія має чудове середовище для поширення у суспільстві.

4. Часто під час кризових ситуацій у людей знижується довіра до влади і, своєю чергою, до офіційних джерел. Люди починають шукати інформацію деінде.

5. Теорії змов можуть стати спільним інтересом і об'єднувати своїх прихильників. Люди, які вірять в конспірологію і поширюють її, можуть знайти однодумців. Відчуття приналежності до певної групи є дуже цінним відчуттям для людей, особливо для молоді.

Я не просто так порівнюю теорії змов з фейками, адже способи боротьби з обидвома однакові: покращення системи освіти, підвищення медіаграмотності серед молоді,

проведення інформаційних кампаній, що пояснюють причини та наслідки споживання контенту з вмістом конспірології і, найважливіше, забезпечення молоді достатньою,

різноманітною, якісною інформацією, знижуючи потребу в її споживанні з недостовірних джерел.

Анна Величанська

Фішинг

Зловмисники використовують різноманітні методи для проведення своїх операцій. Іноді ми можемо навіть не здогадатися, наскільки легко потрапити на їхній гачок. Одним із найпоширеніших видів шахрайства є фішинг.

Фішинг – один з видів інтернет-шахрайства, метою якого є виманювання у користувачів конфіденційної інформації, такої як логіни, паролі, дані банківських карток та інша особиста інформація. Такі атаки, зазвичай, починаються з отримання електронного листа, SMS-повідомлення або дзвінка, в якому вас просять надати особисту інформацію.

Зловмисники можуть видавати себе як банківська установа, надсилаючи повідомлення про блокування рахунку або необхідність підтвердження даних; як соціальна мережа, яка попереджає про підозрілу активність на вашому акаунті; як інтернет-магазин, повідомляючи про виграв приз або проблеми з доставкою; або як різні державні установи, надсилаючи запити на надання персональних даних для отримання виплат або послуг.

Потрапити під загрозу фішингової атаки просто, але ще простіше цього уникнути, прислухавшись до наступних порад.

1. Не довіряйте повідомленням, які вимагають надати особисту інформацію. У таких випадках перевіряйте адресу відправника та звертайте увагу на граматичні помилки.

2. Перш ніж перейти за будь-яким посиланням, наведіть на нього курсор миші, щоб побачити адресу веб-сайту. Тим самим ви переконатесь, чи відповідає адреса офіційному сайту організації.

3. Якщо вам телефонують з банку

або іншої організації, краще перетелефонуйте їм за офіційним номером.

4. Ніколи не відкривайте вкладення від невідомих відправників, особливо, якщо вони здаються підозрілими.

5. Використовуйте складні паролі, які важко вгадати.

6. Встановіть антивірусні програми, вони можуть виявляти та блокувати фішингові веб-сайти.

7. Увімкніть двофакторну аутентифікацію, яка дає додатковий рівень захисту до вашого облікового запису.

Якщо все ж таки ви стали жертвою подібної атаки, негайно змініть паролі для всіх своїх облікових записів. Якщо ви надали дані банківської картки, повідомте свій банк та заблокуйте карту. Повідомте поліцію та зверніться до юриста. Пам'ятайте, що жодна офіційна організація не буде вимагати від вас надання конфіденційної інформації електронною поштою або через SMS.

Будьте пильні, це допоможе уникнути будь-якої загрози в мережі.

Ольга Синюк

Цифрова трансформація житомирських медіа

Цифровізація суттєво перетворила діяльність регіональних ЗМІ, змусивши їх перебудовувати підходи, формати й інструменти роботи. Онлайн-платформи дали змогу публікувати новини майже миттєво, що відповідає очікуванням сучасної аудиторії — швидкість, зручність, доступність. Це стало основою нової динаміки взаємодії з читачем: зворотний зв'язок, коментарі, обговорення формують активну спільноту, а медіа — оперативно реагують, змінюючи тематику та подачу матеріалів.

Цифрові технології кардинально змінили саму суть журналістської професії. Журналісти тепер не просто пишуть тексти — вони знімають відео, монтують ролики, створюють інфографіку й готують матеріали для різних платформ — від сайту до TikTok. Це вимагає нових умінь, навчання та гнучкості. Водночас, керівники редакцій мають знаходити баланс між оперативністю й якістю, особливо в умовах обмежених ресурсів.

Зміни торкнулися і фінансів: стара модель, що трималася на рекламі, втрачає ефективність. Частина медіа пробує впроваджувати платний доступ або краудфандинг, але звичка до безкоштовного контенту ускладнює монетизацію. Регіональні редакції змушені шукати нові джерела прибутку, зокрема партнерства та спонсорські проекти.

На прикладі Житомирщини видно, як медіа змінюються: «Житомир.info» швидко публікує новини, використовує фото- і відеоконтент, приваблюючи широкую аудиторію. «Житомир лайф» активно розвиває відеоформат, а «Перший Житомирський» впроваджує опитування для кращого розуміння інтересів читачів. Проте багато редакцій, як-от «Субота», стикаються з браком технічних ресурсів або складнощами у роботі з новими форматами.

Деякі медіа намагаються заробляти через рекламу у соцмережах, як «20 хвилин Житомир», але доходів часто не вистачає. Платний доступ, який пробувала газета «Ехо», не прижився — аудиторія не готова платити. Тим часом редакції, як «Житомир Today», інвестують у розвиток персоналу — журналісти вчаться працювати з відео та графікою, хоч і в умовах обмежених бюджетів.

Цифрові платформи дали змогу розширити межі: «Житомир.info» читають не лише в області, а й за її межами. Але більшість маленьких редакцій залишаються локальними, бо не мають чіткої стратегії розширення.

Що можна запропонувати

регіональним медіа, щоб «вижити» в сучасних умовах: цифровізацію, яка змінює формат і швидкість роботи медіа; журналісти повинні володіти технічними навичками; нові стратегії монетизації.

Цифрова доба відкрила для регіональних медіа нові можливості: оперативність, мультимедійність, залучення ширшої аудиторії. Водночас, вона принесла серйозні виклики — фінансові, технічні, кадрові. Ті редакції, які вчасно адаптуються, вивчають потреби аудиторії й працюють над якістю, зможуть не лише втриматися, а й розвиватися в нових умовах.

Дарина Весельська

Instagram і музична журналістика

Соціальні мережі стали не лише інструментом комунікації, а й платформою для нових форматів журналістики. Instagram, що починав як фотододаток, нині — повноцінний мультимедійний майданчик. Він об'єднує текст, зображення, відео та інтерактивні елементи, відкриваючи музичним журналістам нові можливості: огляди альбомів у відеоформаті, візуальні рецензії, опитування, аналітичні матеріали, адаптовані до швидкого споживання.

Однак виникає питання: чи не веде така трансформація до поверхневості? Як зберегти глибину аналізу, використовуючи візуальні формати? Розглянемо чотири напрямки розвитку музичної журналістики в Instagram: Reels, Stories, інтерактивність і візуалізація рецензій.

1. Instagram Reels як музичний огляд у 90 секунд.

Запущений у 2020 році формат Reels ідеально підходить для коротких оглядів — 90-секундних відео з фрагментами пісень, ефектами та коментарями. Журналісти використовують його для аналізу трендів, інтерв'ю та рецензій.

Приклад — Ентоні Фантано, який активно створює Reels із концертним змістом. В Україні подібне роблять автори сторінки «Слух» (@

slukh.media).

Чому Reels ефективні? Перш за все, вони швидкі на реакцію. Формат відповідає сучасним звичкам споживання. Окрім того, Reels аудіовізуальні, тобто до них можна легально додавати музику. І останнє — вони мають алгоритмічне просування, тобто Reels отримують більше охоплення, ніж пости.

2. Stories: короткочасність і взаємодія

На відміну від Reels, Stories тривають лише 24 години, проте мають високий рівень залучення. Вони підходять для створення ексклюзивного контенту та стимулюють перегляд у режимі «тут і зараз».

Популярними форматами є: «заштунками» — репортажі з концертів, бекстейдж, «міні-інтерв'ю» — короткі Q&A з артистами та «огляд новинок» — анонси релізів з уривками треків.

У якості прикладу наведемо німецьке видання DIFFUS (@diffusmag), яке активно використовує Stories для

інтерактиву та анонсів.

Stories можна зробити цікавішими та кращими завдяки використанню наліпок (polls, Q&A, emoji-slider), додавання музики, щоб підсилити атмосферу, написання текстових підписів, адже багато хто переглядає Stories без звуку.

3. Інтерактивність як інструмент журналістики

Одна з головних переваг Instagram — пряма взаємодія з аудиторією. Журналісти можуть: проводити опитування щодо найкращих треків, збирати думки через Q&A та влаштовувати прямі ефіри з аналізом чи обговоренням.

Прикладом може

слугувати французький портал Konbini (@konbini), який активно стимулює обговорення нових релізів через інтерактивні Stories.

4. Візуалізація рецензій: текст, фото, відео

Скорочення текстів — виклик для критиків. Instagram вимагає візуального формату, і тут з'являються нові способи подачі рецензій: «каруселі» — кожен слайд містить тезу з фото/відео, інфографіка — стислий візуальний підсумок, цитати + зображення — ключові фрази з рецензії поряд із візуалом.

Ці формати дозволяють доносити зміст глибоких аналітичних матеріалів у формі, яка відповідає ритму соціальних мереж.

Дмитро Артемчук

Житомирські медіа про кондитерську галузь регіону

Житомирщина має давні традиції кондитерського виробництва, що відображається в інформаційних матеріалах місцевих та національних медіа. Основними джерелами інформації є регіональні новинні портали, друковані видання, телевізійні сюжети та аналітичні публікації в спеціалізованих економічних медіа.

На інформаційних платформах можна знайти чимало журналістських матеріалів про кондитерську галузь Житомирщини. Наприклад, матеріал у Times.Zt про кондитерську «Молоток», в якій подається історія успіху сімейної кондитерської. Дві сестри, юристка та педагог, стали першокласними кондитерами. У матеріалі йдеться про те, як дві дівчини почали створювати свій власний успішний бізнес. Для зацікавлення читачів автор поставив багато питань про факапи з тортами, про незвичні замовлення, про проблеми, з якими стикалися під час створення своєї кондитерської «Молоток». Також героїні пояснили чому саме таку назву обрали для свого закладу.

Цей журналістський матеріал про те, як люди, створюючи власну справу, зокрема кондитерську, підлаштовуються під тренди та тенденції сучасного маркетингу. Матеріал дозволяє простежити ключові тенденції розвитку цієї сфери, оцінити

громадську думку щодо її стану та перспектив, а також виявити основні проблеми.

Журналістські матеріали часто висвітлюють діяльність лідерів ринку, зокрема АТ «Житомирські ласощі», яке є найбільшим виробником кондитерської продукції в області. У публікаціях наголошується на стабільності виробництва, розширенні асортименту, впровадженні нових технологій та виході продукції на міжнародні ринки. Також окрему увагу приділено соціальній відповідальності компаній, їхній участі в благодійних акціях та підтримці місцевої громади.

Разом із позитивними аспектами в журналістських розслідуваннях і критичних матеріалах порушуються проблеми, з якими стикається галузь. До них належать питання зростання собівартості виробництва, конкуренції з імпортовою продукцією, зміни споживчих уподобань та потреба в модернізації обладнання. Деякі публікації акцентують увагу на

викликах, пов'язаних із регуляторною політикою держави, зокрема питаннях сертифікації продукції та податкового навантаження на виробників.

Окремий напрям журналістських матеріалів стосується розвитку малих і середніх кондитерських виробництв у регіоні. У медіа дедалі більше з'являється історій про місцевих підприємців, які створюють унікальні продукти, впроваджують екологічні підходи у виробництві та успішно конкурують у нішевих ринках. Такі матеріали формують позитивний імідж регіональної кондитерської галузі та сприяють зростанню інтересу споживачів до локальної продукції.

Таким чином, журналістські матеріали про кондитерську галузь Житомирщини висвітлюють як її успіхи, так і виклики, з якими стикаються виробники. Інформаційний простір регіону формується під впливом економічних змін, нових тенденцій споживання та загальної ситуації на ринку. Аналіз публікацій дозволяє

зробити висновок, що галузь залишається важливим сегментом економіки Житомирщини, а журналістські матеріали сприяють її розвитку,

привертаючи увагу до ключових питань та можливих шляхів їх вирішення.

Олександра Давидюк

Конкурентне середовище кондитерського ринку Житомира

Кондитерська галузь Житомирщини є важливою складовою регіонального ринку харчової промисловості, де конкуренція відіграє ключову роль у формуванні стратегії підприємств. Ринок поділений між великими виробниками, середніми компаніями та малими приватними виробництвами, кожен із яких має власну нішу та конкурентні переваги. Основним гравцем галузі залишається АТ «Житомирські ласощі», яке є одним із найстаріших і найвідоміших кондитерських підприємств регіону. Завдяки багаторічному досвіду, сучасним технологіям і розгалуженій дистрибуційній мережі компанія займає лідерські позиції, пропонуючи широкий асортимент продукції, що включає шоколадні вироби, печиво, карамель, цукерки та кондитерські вироби. Хоча тепер на житомирському ринку велику конкуренцію цьому підприємству складає кондитерський фірмовий магазин «Rozhen», який нещодавно відкрився в Житомирі.

Окрім цього, на ринку активно діють менші кондитерські підприємства, кондитерські: «Густо», «Rafal'e», «Молоток», «Мамин торт», «Теретенія», які спеціалізуються на виготовленні крафтової продукції та унікальних виробів. На сайтах можна прочитати багато відгуків про дані кондитерські, як позитивних, так і негативних. В першу чергу, люди звертають увагу на інтер'єр, якість обслуговування і, звичайно ж, на якість продукту. Самі кондитерські орієнтуються на споживачів, які цінують натуральність, якість та ексклюзивний асортимент. Дослідження показують, що такі підприємства мають конкурентну перевагу в сегменті преміальних кондитерських виробів та індивідуального замовлення.

Конкурентне середовище

Житомирщини також формується за рахунок імпорту з таких країн як

Польща, Німеччина, Китай, Італія та Чехія, кондитерська продукції яких

представлена відомими міжнародними брендами. Деякі іноземні компанії мають значні цінові переваги завдяки масштабному виробництву та державній підтримці в країнах-експортерах. Це створює додатковий тиск на місцевих виробників, змушуючи їх удосконалювати продукцію, знижувати витрати та впроваджувати маркетингові стратегії для збереження конкурентоспроможності. Зазвичай, кожна кондитерська Житомира намагається чимось відрізнитись від іншої кондитерської – унікальним інтер'єром, привітним персоналом, вдосконаленням рецептури, експериментуючи з нею.

Дослідження конкурентного середовища свідчать, що основними факторами успіху на ринку є інноваційність, ефективна логістика,

оптимізація витрат та відповідність сучасним трендам споживання. Великі підприємства роблять акцент на масове виробництво та експорт, тоді як малі компанії конкурують завдяки унікальності продукції, орієнтації на натуральні інгредієнти та високий рівень сервісу.

Перспективи конкурентного середовища в кондитерській галузі Житомирщини залежать від здатності компаній адаптуватися до змін, розширювати ринки збуту та впроваджувати новітні технології. Підприємства, які ефективно використовують свої конкурентні переваги та працюють над підвищенням якості продукції, матимуть стійкі позиції в умовах жорсткої конкуренції.

Олександра Давидюк

Музичні плейлисти як дзеркало емоцій

У сучасному світі, напруженому і хаотичному, музика виконує не лише естетичну, а й терапевтичну функцію. Вона перестала бути просто розвагою чи супроводом до повсякденних справ — тепер це спосіб проживати, осмислювати та, навіть, контролювати емоції. У цифрову епоху вибір музики став інструментом емоційного самозбереження, а плейлисти — своєрідними «емоційними капсулами», які допомагають людям впоратися з переживаннями, уникнути перевантаження або навпаки — дозволити собі повністю відчувати певний настрій.

З розвитком стримінгових платформ змінилися й музичні способи споживання. Ми рідше слухаємо альбоми повністю, від початку до кінця, як це було в епоху CD або вінілу. Натомість, алгоритми аналізують наші звички та пропонують персоналізовані добірки: для вечірньої тривоги, для саморефлексії, для мотивації чи, навіть, для певного сезону. Ці плейлисти є відповіддю на нашу потребу мати «саундтрек до життя» — музику, яка підлаштовується під наш емоційний стан, а не навпаки. Особливо помітна ця тенденція серед покоління зумерів, яке активно створює власні плейлисти з назвами на кшталт: «плач в душі», «ранковий вайб», «саундтрек до життя». Ці назви не просто відображають музичний жанр, а є своєрідними емоційними сценаріями, які допомагають слухачам краще

зрозуміти та структурувати свої почуття. Виникає цікаве явище — музика перетворюється на емоційний путівник, що дозволяє не лише уникнути негативних переживань, а й пережити їх усвідомлено.

Однак, чи справді музика є втечею? Як правило, люди схильні повертатися до знайомих мелодій у періоди стресу, війни, соціальної нестабільності або особистих криз. Повернення до улюблених пісень із минулого — це своєрідний механізм самозахисту, який дозволяє відчувати себе у «безпечному просторі». Це пояснює популярність ретро-звучання та вінілових платівок навіть серед молоді. Не стільки через ностальгію, скільки через прагнення знайти щось постійне у світі, що постійно змінюється.

Алгоритми на стримінгових платформах теж відіграють свою роль у

музиці «як терапії». Вони створюють мікси для «спокою», «фокусу», «антистресу», ґрунтуючись не лише на жанрових перевагах, а й на емоційних паттернах користувачів. Це змінює саму концепцію музики: вона більше не поділяється суворо на жанри — вона стає «тою, що допомагає». Це підтверджує популярність плейлистів із назвами «музика для гарного настрою», «глибокий релакс», «енергія нового дня», які набирають мільйони прослуховувань.

Таким чином, у цифрову епоху музика перестає бути лише способом втечі від реальності — вона стає способом її осмислення. Ми не пригнічуємо свої емоції, а дозволяємо собі їх проживати разом із музикою, яка резонує з нашими переживаннями. Вона слугує своєрідним дзеркалом нашого стану, допомагаючи

нам краще зрозуміти самих себе. І саме тому сьогодні плейлисти виконують функцію особистого щоденника — не записаного словами,

а вираженого звуками, що відображають наші емоції в конкретний момент життя.

Влада Мартинюк

Герої чи карикатури? Стереотипи про молодь у медіа

У сучасному інформаційному просторі молодь часто стає об'єктом пильної уваги медіа. Протести, соціальні ініціативи, стартапи, креативні проекти — все це активно висвітлюється, проте водночас піддається спрощенню та «упаковці» у стереотипи. У медійному відображенні молоді співіснують два крайні образи: «пасивний споживач контенту» та «надлюдина з TikTok, що змінює систему». Така дихотомія породжує новий тип стереотипу — ідеалізовану чи дегуманізовану молодь.

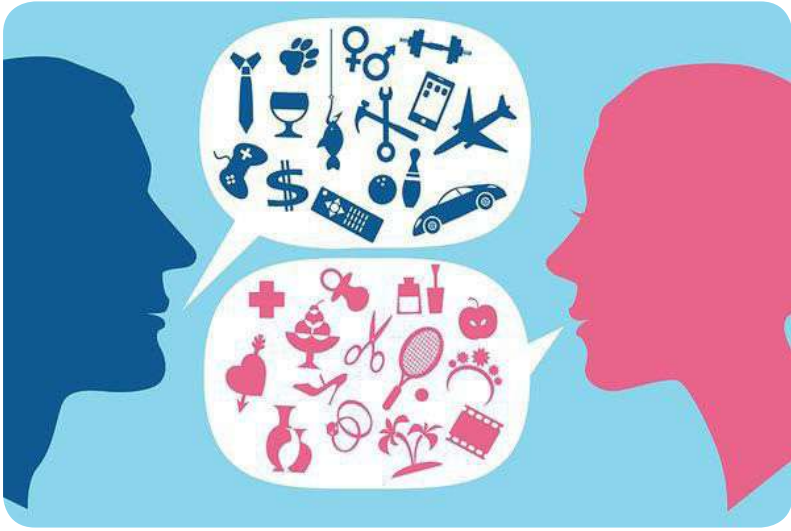
Зображення молоді як «проблеми». Часто в новинах або суспільно-політичних шоу молоду людину зображують як деструктивний елемент: учасника протесту, порушника порядку, «жертву гаджетів» або ж як соціально незрілу особу, яка не розуміє «реального життя». У таких випадках медіа закріплюють у масовій свідомості уявлення про молодь як групу, яка несе загрозу стабільності або не здатна до відповідальності. Це й стереотип зручно використовувати в політичній боротьбі або для

маніпуляції громадською думкою.

Інший тип стереотипу — романтизований. У рекламних кампаніях та брендованому контенті молодь часто зображують як драйвер змін, генія з ноутбуком у кав'ярні, стартапера, що «перевинаходить світ», або активіста, який бореться за глобальні цілі. Цей образ надихає, але також стирає межу між реальною складністю дорослішання та глянцевою успіхом, що стає «медіанормою». Така репрезентація створює тиск на тих, хто не відповідає цьому шаблону: не досяг

TikTok-слави, не створив екопроект або не виграв грант.

У глибині обох підходів — бажання класифікувати, упорядкувати й, у певному сенсі, контролювати соціальну групу. Коли молодь втрачає статус суб'єкта зі своєю різноманітною ідентичністю та перетворюється на «типову картинку», медіа знеособлюють її, позбавляючи голосу. І в цьому — головна проблема: стереотип не просто спрощує, а створює хибне уявлення, яке впливає на політику, освітні стратегії, навіть, доступ до ресурсів.

Отже, стереотипи про молодь у медіа — це не лише питання репрезентації, а й інструмент впливу. Потрібна свідомою робота журналістів, редакторів та творців контенту над тим, щоб відображати молодь не як героїв чи антагоністів, а як складну,

неоднорідну групу з реальними голосами, досвідом і викликами. Адже лише позбавившись спрощених образів, ми зможемо побачити справжній потенціал і проблеми нових поколінь.

Дарія Охрімчук

Фейкові новини та маніпуляції

Соціальні мережі дають нам можливість бути в курсі подій, які відбуваються у світі. Вони надають легкий доступ до будь-якої інформації, але чи завжди вона є правдивою? Фейкові новини та різного роду маніпуляції постійно матимуть місце в нашій стрічці у соцмережі.

Будь-яка неправдива або оманлива інформація може так чи інакше вплинути на громадську думку, політичні погляди або фінансові інтереси.

Різного роду маніпуляції впливають на сприйняття та поведінку людей. Існує кілька порад, аби не потрапити у полон до фейкової інформації.

1. Для того, аби не потрапити в так звану «інформаційну клітку», слід перевіряти джерело

інформації.

2. Зазвичай, фейкові новини викликають сильні емоції — страх, гнів, радість.

3. Потрібно критично ставитись до прочитаного та не дозволяти емоціями затмарити розум.

4. Не вірте інформації одразу, шукайте підтвердження їй в інших надійних джерелах.

5. Варто використовувати технічні, програмні засоби, які

допоможуть перевірити інформацію. Використовуйте зворотній пошук зображень, наприклад, Google Images або TinEye, щоб дізнатися, чи не використовувалося зображення в іншому контексті.

6. Перевіряйте веб-сайти, звертайте увагу на доменне ім'я, дизайн та орфографію веб-сайту.

7. Існує безліч онлайн-інструментів для перевірки фактів. В Україні існує проект «VoxCheck»,

який займається перевіркою фактів.

8. Чудовим рішенням будуть курси з медіаграмотності для того, щоб краще розуміти як працюють фейкові новини.

9. Ніколи не поширюйте інформацію, в якій ви не впевнені.

10. Пам'ятайте, що критичне мислення та медіаграмотність — найкращий захист від дезінформації.

Ольга Синюк

Секрети SEO та контент-маркетингу

ЧОМУ SEO ТА КОНТЕНТ-МАРКЕТИНГ ВАЖЛИВІ ДЛЯ МУЗИЧНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ?

Сьогодні музична журналістика існує в умовах жорсткої цифрової конкуренції: окрім медіа, за увагу борються блогери, соцмережі та алгоритми. Щоб вирізнитися, журналісти мають опанувати SEO та контент-маркетинг — інструменти, що допомагають покращити видимість матеріалів у пошуковиках та утримати аудиторію.

Які стратегії працюють у 2025 році? Як адаптуватися до змін алгоритмів Google? Чи можна побудувати лояльну спільноту навколо музичного контенту? Відповіді — далі.

SEO: алгоритми, ключові слова та роль авторитету.

SEO — це комплекс дій, що просуває контент у Google. За даними BrightEdge, 68% онлайн-досвіду починається з пошуку.

Головні фактори для музичної журналістики:

1. Пошуковий намір: користувачі шукають не лише рецензії, а й аналітику, бекграунд альбомів, розбір пісень.

2. Унікальність та глибина: оновлення Google Helpful Content Update наголошує на експертному змісті. Поверхневі тексти працюють гірше.

3. E-E-A-T: досвід, експертиза, авторитет і надійність — основа довіри. Для журналістів — це персональний бренд і згадки в авторитетних медіа.

4. Технічна оптимізація: заголовки, метаописи, Open Graph, структуровані списки та короткі абзаци — усе це покращує ранжування.

Алгоритм Google та виклики для музичних медіа.

AI-оновлення Google (SGE) автоматизує відповіді, знижуючи

кількість кліків на сайти. Щоб конкурувати з машинним контентом, журналістам потрібно: створювати аналітичні, глибокі матеріали; додавати відео, інтерактив, подкасти; розвивати e-mail розсилки та присутність у соцмережах як альтернативні канали трафіку.

Контент-маркетинг: утримання аудиторії.

Контент-маркетинг допомагає налагодити довгострокову взаємодію з читачами. Ефективні стратегії:

- серійність: тематичні цикли «Історія жанрів», «Культурні альбоми», «Інтерв'ю з артистами» — формують звичку повертатися;

- інтерактив: тести, опитування, вікторини, мапи популярності — підвищують залученість;

- E-mail розсилки: у 2025-му — це стабільний канал доставки контенту незалежно від соцмереж;

- колаборації: партнерство з інфлюенсерами й артистами розширює охоплення за умови органічної подачі;

- адаптація до платформ: короткі відео — для TikTok, інфографіка — для Instagram, дискусії — для Twitter. Статті та аналітика залишаються актуальними на власних сайтах та в розсилках.

Чи можлива нова ера музичної журналістики через SEO та контент-маркетинг?

Попри виклики — конкуренцію з ШІ, зміни алгоритмів, зниження уваги до довгих текстів — грамотна стратегія просування може забезпечити

стабільне зростання.

Підбиваючи підсумки, зауважу:

- SEO має базуватися на експертності, а не тільки ключових словах;
- контент-маркетинг — інструмент лояльності аудиторії;
- майбутнє журналістики — це

симбіоз аналітики й інтерактиву.

«Журналістика — це не тільки розповідь, а й стратегія її донесення» — саме ця ідея має формувати цифрову журналістику нового покоління.

Дмитро Артемчук

